ТИХОТО УЧИЛИЩЕ

РОМАН ОСТРОВЕРХОВ

КНИГА-ИГРА

Silent School
Copyright © Роман Островерхов 2013

руска
първо издание
©СДРУЖЕНИЕ “КНИГИ-ИГРИ” 2014

© Превод от руски: Нина Огнянова
© Илюстрации и корица: Георги Мишков

Редакция и корекция: Юри Иванов
Предпечат и дизайн: Георги Миндизов
Издава: Сдружение „КНИГИ-ИГРИ“
Разпространява: БГ Книга
Град София, 2014 г.,
ISBN: 978-619-7160-03-1

Роман Островерхов

ТИХОТО УЧИЛИЩЕ

художник на илюстрациите: Георги Мишков

книга-игра

2014 г.

Здравейте отново, приятели на книгите-игри!

Държите в ръцете си втората книга-игра от поредицата „Призвание Герой представя". След френския хорър „Съновидение" на Еманоел Керо, която се прие много добре от българските фенове на интерактивния жанр, наред е руското приключение в „Тихото училище" на Роман Островерхов.

Любопитно е, че от руския форум за книги-игри www.quest-book.ru първи проявиха интерес към българските книги-игри. Поради близостта на двата езика комуникацията ни беше улеснена и в резултат на това няколко статии, посветени на тази медия у нас бяха преведени и публикувани на руския форум. Също така стартира амбициозният проект за превод на българската книга-игра „Пробивът" на Майкъл Майндкрайм, така че скоро и руските фенове на жанра ще могат да я прочетат. Надяваме се това да стимулира Майкъл или някой друг български автор да напише така дългоочакваното продължение: „Големият купон".

Що се отнася до „Тихото училище", тази книга-игра е написана през 2013 г. за годишния конкурс на споменатия по-горе руски форум и заема 5-то място сред 25 номинирани с равен резултат с четвъртата книга в класацията. Оценките, които получава, биха ѝ отредили още по-челна позиция, но тъй като при оценяването е въведен критерий, свързан с това до колко е подходящ даден текст за детска аудитория, той я класира по-назад. Разказът се води в първо лице, което е доста често срещано сред руските книги-игри, но е относително по-непознато за българските фенове на жанра.

Надяваме се изборът, който сме направили, за да ви представим руските книги-игри, да ви допадне.

Желаем ви приятно забавление с „Тихото училище"!

Може да намерите повече информация за нашите издания на сайта www.legacyofkreya.com, където ще откриете и допълнителни материали към тази книга: дневник, интервюта и т.н. Всички новини за жанра може да научите на www.knigi-igri.bg, както и на форума към него.

Екип на Сдружение „КНИГИ-ИГРИ"

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Здравейте, моето име е Роман Островерхов. Пиша книги-игри. Тук е мястото всички да кажат в хор: „Здравей, Роман", както правят на сбирките на анонимните алкохолици в американските филми. С подтекст: да, знаем колко е тежко, дръж се, брат, и така нататък…
Винаги е приятно да срещнеш съмишленици. Във век, в който поголовно сме се заровили в таблети и мобилни телефони, да намериш събратя по четене на „книги игри" само по себе си е събитие, а толкова далеко в България – направо си е чудо. Аз, например, всичките си 37 години съм живял в Хабаровск. Погледнете на картата къде е, по-близо до Япония и Китай отколкото до Източна Европа.
И накрая, привет от Русия, братя българи! Нашето общество е малко, вашето също – но двама винаги е по-добре от един. Както се казва в „Casablanca" и „The Witcher" – на мен ми се струва, че това е началото на едно чудесно приятелство.

Внимание! В текста има сцени на насилие (в това число и над подрастващи), множество вулгарни изрази и други неприлични думи. Всеки, който е привърженик на ювеналната юстиция, радетел за чистотата на езика или се смята за „човек с висока култура сред тази пасмина" – по-добре да не чете. Предупредени сте!

Роман Островерхов

Правила на приключението

В настоящето приключение важат всички стандартни правила на една книга-игра. Следваш указанията на края на всеки епизод и преминаваш на съответния номер в края. Основите показатели са:

Характеристика

В графа „**Характеристика**“ записваш каква е характеристиката на героя ти за това приключение. Характеристиката се избира в хода на играта.

Живот

Един от най-важните показатели в тази игра са точките ЖИВОТ - те показват какво е физическото състояния на героя ти. Започваш с **30** точки **Живот**, а когато те достигнат до 0, значи си мъртъв и трябва да започнеш играта отначало.

Оръжие

Започваш приключението без оръжие, но по време на играта ще намираш различни предмети, за които ще ти е указано, че може да ги използваш като такова. Може да имаш в себе си само **едно** оръжие. Ако искаш да вземеш ново, трябва да задраскаш предишното от дневника, преди да запишеш новото в него.

Кодови думи

В хода на играта от време на време ще ти бъде указвано да запишеш определена кодова дума в графа „Кодови думи“ на Дневника. Ако вече имаш записана тази дума, не я записваш отново.

Шанс

На места ще ти бъде указано да хвърлиш определен брой зарове. Вместо истински зарове може използваш отпечатаните в ъгъла на всяка страница такива.

ПРОЛОГ

Четвърти етаж на средно училище в крайпътен град Балигодеев, някъде в Русия.

В сумрачния склад за храна двама мъже здраво се наливат – единият е мустакатият даскал по физическо, или както всички му викат - Физкултурника, а другият е вечно бледият учител по история. Малък черно-бял телевизор с изключен звук осветява стаята. На масата са поставени бутилка „Столичная", една нахапана ябълка, наполовина пълна бутилка „Кока-кола" и две чаши. Класическа цифрова редица.

- Руската версия на числата на Фибоначи! – кимва замислено към масата историкът. – Това е „златното сечение" на алкохолика... мултиплициране на реалността.

- Аха – измърморва разсеяно Физкултурника, отнесен в мисли за своите си неща. – Мен пък тъщата ме кани на вилата в събота да режем тиквички. Нямам думи. Повишила ме е!

Разговорът никак не върви. Всеки от събеседниците тайно презира другия. Физкултурника – историка, заради липсата на цел в живота, вечната колебливост, малката мизерна квартира и неспособността му да различи Волво от Тойота. Учителят по история е доста по-млад и е от поколението на торент-сайтовете, хаус музиката и форуми като „ЯПлакал"[1] – харесва фантастични романи като „Хиперион" на Дан Симънс и дори слуша келтски фолк. На него пък даскалът по физкултура му е страшно безинтересен.

Те, двамата, живеят в напълно различни светове. Първият изобщо не разбира за какво живее, а вторият е напълно убеден, че животът на другия е пълна скука. Затова и може би вдигат наздравици и си доливат чашите по-често, отколкото е прието в ритуалните правила на поркането. От това и водката започва да ги хваща доста по-бързо.

Но ако Физкултурника само леко се зачервява и става все по-гръмогласен, то на историка му става една такова леко и хубаво, колкото повече се приближават към дъното на бутилката. Толкова хубаво, че чак започва малко да му се гади.

- Върви ти, Сухов – казва съчувствено даскалът по физическо, но без да крие пренебрежителната нотка в гласа си. - Все пак нали си интелигент.

Всички наричат преподавателя по история просто Сухов, включително често и неговите ученици, без да се съобразват с обичайните за училището обръщения. Не би си го признал открито, но това му харесва.

- Добро кино, все пак… Далечният изток… нали ме познаваш, Абдула… Рушвети не взимам…. обидно ми е за държавата.

Историкът се опитва да обясни на Физкултурника каква тънка работа е това Изтокът, но езикът му вече ужасно се оплита.

Без много много да се церемони, мустакатият му колега го завлича в ъгъла, тихо ругаейки.

- Дремни си, умна главо, че от азбуката ти вече нищо не се разбира.

- Костюмчето миииии… Ехххх – въздъхва смахнатият интелигент.

Физкултурникът скептично оглежда зацапаните лакти и мръсната якичка на ризата.

- Всичко ти е наред! – Което в случая, разбира се, означва че едва ли може да си по-зле. Вече на път към вратата до него достига мърморенето на пияния:

- Животът – това е пожар в театъра. Всички търсят изхода и никой не го намира. Всички се блъскат един друг и горко на този, който падне.

Физкултурникът се обръща, вече на прага на хранилището, но неговият колега се е унесъл. Почесва се замислено по врата:

- Енциклопедист, мамка му! Много по-добре щеше да е за него, ако наместо тия глупости се беше научил да пие.

След това затваря вратата след себе си и прекосява физкултурния салон на училището.

- Трябва да дойда по-рано и да събудя тая шамандура – мисли си, докато излиза от училището – Всъщност, той не е лош човек, ако го сравняваш с масовите пияндурници. Но пък от друга страна и да си непоправим пияница не е чак толкова зле.

---

[1] *Руски форум много сходен на българския Bg-mamma.*

По улиците вече е тъмно. 43-то СОУ също тъне в мрак. Градът сякаш е заспал тежък и злокобен сън, подобно на този на пролетарския вожд в мавзолея. Лошо предчувствие обзема учителя по физическо. А може би просто стомахът му се бунтува в резултат на изпитото?! Той вдига яката на палтото си и ускорява крачка.

Продължавам на ► *Епизод 1*

1

Първа част „4:03 – хроники на бродещия преподавател”

Събуждам се. Главата ми тежи, а в устата ми сякаш са пирували мародерите на Ада. Ходи ми се нетърпимо до кенефа. На вратата се тропа, но някак си тихо и неуверено, на промеждутъци.

Надигам се и оглеждам хранилището. Смътно си спомням как Михалич вчера ме сложи да спя тук. Поглеждам часовника – девет и трийсет! Пропуснал съм цели два учебни часа?! Физкултурника, дявол да го вземе, ме е наредил така.

Закашлям се, тъй като:

◘ *пуша много* ► *Епизод 15*

◘ *получавам задух поради наднорменото си тегло* ► *Епизод 38*

2

Рязко се обръщам вече свърнал зад завоя и се долепям до стената. С тези дробове хич не съм за такива спринтове. В този миг иззад ъгъла изскача първият брат Артамонов и веднага му подлагам крак. Едрото биче се спъва, при което едва не ми счупва глезена *(губя 2 точки* ***Живот***) и изравя с носа си три метра диря в бетонния под.

- Този вече е безопасен – отбелязвам наум, обръщайки се към брат му.

Преминавам на ►*Епизод 67.*

3

Докато съм се въоръжавал, учениците вече са изкъртили половината шперплат на вратата към хранилището на физкултурния салон и се промушват вътре, оставяйки парчета от дрехите си по него. Повечето вече са проникнали вътре и се насочват към вратата на миялното помещение. Нападат се един друг. На петокласниците това им е работата – да се бият помежду си. Сега е удобният момент, за да:

◘ *се втурна към вратата на музикалната зала – тя се намира в другия край на физкултурния салон и пътят към нея е свободен* ► *Епизод 32*

◘ *да заобиколя беснеещите зомби-петокласници и да изтичам по стълбището – това е много по-бързо, но и много по-опасно* ► *Епизод 52*

4

На пръв поглед сякаш няма никой. В дъното на класната стая е вратата към лабораторията и си струва да надника там за нещо полезно. Едва направил крачка напред и изпод чина изниква детска ръка и ме сграбчва за панталона.

Какво да правя?

◘ *рязко се дръпвам назад, за да се отскубна* ► *Епизод 110*

◘ *стъпвам с другия крак върху ръката и силно натискам, за да отпусне хватката* ► *Епизод 53*

5

Едва си поемам въздух, но запълзявам към коридора. Глобусът стреля отново по мен, но този път пропуска:

- Върви по дяволите, творение на мрака!

Ето че вече съм в коридора.

Преминавам на ►*Епизод 92*

6

Няколко секунди не се случва нищо.

Преминавам на ►*Епизод 183*

7

Така съм затръшнал вратата зад себе си, че дълго ще се напъват да я отворят. Пътят надолу по стълбището обаче е преграден. На площадката между третия и втория етаж има стоманена решетка, остатък от миналото, когато училищата са приличали повече на Сталинград през 1942-ра. Не се знае кой и защо я е заключил сега, но не мога да проникна на долния етаж от тук. За да я преминат, понякога учениците са принудени да се провират през теснината между перилата на стълбището. Скептично преценявам своите шансове – не, абсурд е възрастен човек да го направи.

Няма как, ще трябва да се придвижа надолу през третия етаж. Може пък някой от учителите да има ключ. Или просто може да сляза по стълбището в другия край крилото.

- Дали ще ме огрее там? – мисля си аз, като поемам по бетонния под на третия кръг на ада.

Преминавам на ►*Епизод 58*

8

◘ *Ако съм си отнел 5 или повече точки* ***Живот*** ► *Епизод 56*

◘ *Ако са по-малко* ► *Епизод 74*

9

„Шпагите“ ни се кръстосват, след което започваме да се дебнем, въртейки се в кръг. Дуелите в училище са строго забранени с указ на директорката-кардинал, но сега май на никого не му пука за това. За всеки случай я приветствам с традиционния поклон. Францевна изръмжава и ми се нахвърля.

С фехтовка аз лично никога не съм се занимавал, затова решавам да копирам действията на герой от някоя от любимите ми компютърни игри.

От коя игра да бъде той?

◘ *Severance: Blade of Darkness* ► *Епизод 57*

◘ *Devil May Cry* ► *Епизод 21*

10

Докато приближавам вратата, с ужас си пропомням един детайл, който напълно ми е убягнал в лудницата от началото на деня. Днес е ден на открити уроци в рамките на конкурса „Учител на годината”. Директор Белова, по прякор Беладона, макар и с недоверие, все пак ме включи в списъка. Четвъртият час е с омразния ми 11 „а” клас и ще бъде посетен от важна персона от инспектората по просветата.

Скептично оглеждам смачкания си костюм, понамествам вратовръзката и бързо се отправям към тоалетната. Трябва от някъде да намеря паста за зъби или поне дъвка, тъй като ако усетят, че съм пил, ще ме лишат от премия.

Намръщен натискам бравата. Във физкултурния салон, пръснати на групички от по двама трима, се мотаят ученици. Дори един бърз поглед ми показва, че нещо не е наред с походката им. По дяволите, има нещо гнило тук. Прозорците са изцяло отворени и в салона всичко е замъглено. Това не е обикновената сутрешна омара, а някакъв тежък и натрапчив газ. Учениците странно влачат краката си, сякаш колената им не могат да се прегъват. Никой не бяга! Нима е възможно никой да не бяга? Не е възможно тези петокласниците, оставени без надзор и без учители, да не търчат напред-назад като луди. На тази възраст да ходиш спокойно си е направо мъчение. Във всяко малко дете има по поне двеста грама взривно вещество. Даже половин кило. Но, деца, защо се движите в кръг?!

В ъгъла на салона мярвам някакво по-голямо движение. Май има бой. Да, точно бой е! Върху един от учениците са се нахвърлили няколко други.

◘ *Силно изкрещявам на развилнелите се* ► *Епизод 20*

◘ *Тихичко излизам от салона и се опитвам да се измъкна незабелязан* ► *Епизод 30*

11

Аз съм Джон Маклейн! Мълниеносният ми удар просва директорката на земята, но изведнъж страшна болка пронизва врата ми (*губя 3 точки **Живот***). Свличам се на теракотния под.

Отлепям глава от плочката с надпис „СССР 1980”, изправям се и се оглеждам. Цапардосала ме е счетоводителката, която е първа приятелка на Белова. Явно се е била скрила зад втората колона и ме е изтряскала в гръб с масивно дървено сметало. Мамка ти и сметало! Това е то счетоводството на СССР през 1980-та.

Но вратата… тази така желана врата е зад мен! Само три крачки ме делят от улицата!

◘ *Ще се отправя към вратата, без да свалям очи от счетоводителката* ► *Епизод 71*

◘ *Ще изчакам първо да видя какво ще предприеме тя* ► *Епизод 46*

12

Затаявам дъх и оглеждам учителското бюро. За съжаление, нищо полезно не е останало. Всичко е разграбено.

◘ *Дали да не погледна и в лабораторията* ► *Епизод 31*

◘ *Или да не рискувам и да се върна обратно в коридора, радвайки се, че съм останал жив* ► *Епизод 92*

13

В тоалетната пред кабинките е трупът на учителя по информатика – млад неугледен младеж и доскорошен студент. Той обикновено се разтреперваше и изчервяваше от закачливите подмятания и шегички на гимназистките, и нервно наместваше очилата си. Често по време на разговор или урок употребяваше думата „логично”, заради което учениците го наричаха „Логичния“.

Става ми тъжно за горкото момче. Претърсвам го и намирам флашка. Странно, тя е само 128Mb. Истинска антика.

*Записвам кодовата дума **„диск“**.*

Преминавам на ►*Епизод 92*

14

- Ще ти схрускам офицера! – хитро присвива очи Глобуса.

- А аз съм с цар на f2. Ти си с пешка на h3, няма къде другаде да местиш. Връщам цар на f1. Ти местиш пешката на h2. И после с коня – нещо като мат… – поглеждам плахо географа.

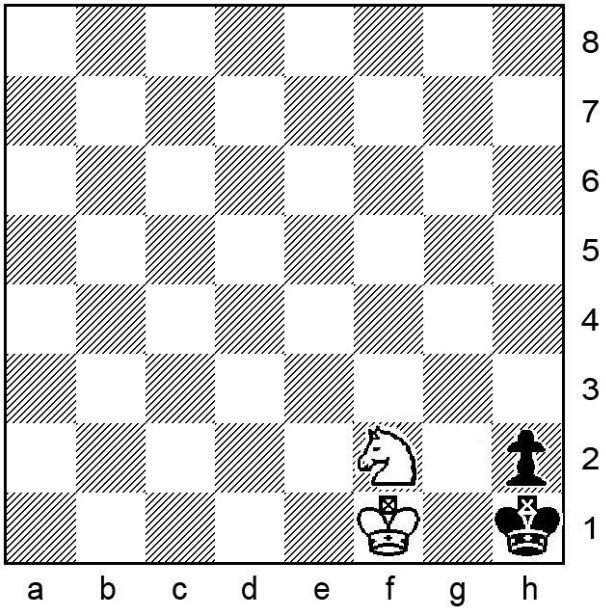

- Симпатяга! – усмихва се той и обляга гръб в рамката на прозореца. - Как се получи така, Сухов? Цял живот се готвя за края на света и въпреки това той ме изненада.

- Добре, Ефремич! – казвам му с разтреперан глас. – Какъв ти край на света?! Това е просто авария.

- Замълчи! – прекъсва ме той. – Мен са ме сгащили тук и вече бера душа, а ти си цял-целеничък.

Пристъпвам нервно от крак на крак. Тъпа работа. Но няма за какво да се извинявам.

- Ти си Галахад! – гласът на географа звучи приглушено и неуверено.

- Моля?

- Той е най-достойният от рицарите на Кръглата маса. Ти си избран да намериш Граала и да спасиш кралство Логър.

- Ефремич, чуваш ли се какво говориш?

- Както Артур е взел Ескалибур, така и ти ще вземеш своето острие от езерната дева, бяло и чисто като планински сняг.

- Каква дева?

- Владетелката на Езерото, как каква?! – географът вече едва си поема въздух и на слепоочията му избива пот. – Хайде, Сухов, давай...

Започва да мърмори нещо неразбрано и затова се навеждам леко напред, за да го чуя, но той красноречиво ми посочва с пистолета вратата. Да спориш с въоръжен и готов да умре психопат не си е работа. Затова бързо излизам обратно в коридора.

„Ще му помогна по-късно според възможностите си“ – успокоявам наум съвестта си, като много добре знам, че надали първо на мен някой би могъл да ми помогне.

*Записвам кодовата дума **„Галахад“**.*

Преминавам на ► *Епизод 92*

15

*Записвам си характеристика „**пушач**” – тя е непроменяща се по време на цялата игра.*
Преминавам на ► *Епизод 28.*

16

Бойната ярост постепенно ме напуска. Двамата братя спортисти са извън строя, а пораженията по мен... е, до сватбата ми ще ми мине. Във вените ми тече чист адреналин, може би разреден с малко хемоглобин. Справих се. Аз, кроткият учител по история с що-годе нормална интелигентна външност току-що обезвредих цели две зомбита. Аплодисментите около мен скоро преминават в бурни овации.

Въздъхвам и оглеждам втория етаж – бойното поле, което оставям зад гърба си.

Преминавам на ► *Епизод 188*

17

- Човек, който не цени собствения си живот, не е достоен да го живее! – отговарям му аз с това филмово клише и… бързо разбирам, че не съм познал.

Преминавам на ► *Епизод 193*

18

„Поне да имах цигара“ – замечтано отбелязвам наум, усещайки как ръцете ми вече започват да треперят. Наистина – може би, ако изпафкам една, ще се поуспокоя.

*Ако по някое време запиша кодовата дума **„цигари“**, ще трябва да прочета епизод **61**, и после да се върна на епизода, на който съм, когато я намеря (по-добре да си го запиша).*

Връщам се на ► *Епизод 35*

19

Кабинетът е отключен, а вътре е пълен погром. Изпод учителското бюро някой надава писък. Внимателно надниквам отдолу – там се крие Стрелова. Досадна лелка, която ме занимава непрекъснато с учебни си планове. Трепери като мишка и цялата е настръхнала.

- Хей, Стрелова, какво правите тук?

Мълчи и се тресе. Може би е в шок, а може би вече съвсем е превъртяла.

◘ *Ако имам кодова дума **„шоколадче“*** ► *Епизод 34*

◘ *Иначе, и без това никога не съм имал полза от нея, затова се връщам на* ► *Епизод 188*

20

- Престанете веднага!

Главите на невръстните демончета една след друга се завъртат към мен. Тези погледи хич не ми харесват. Бялото на очите им изобщо не се вижда, те целите са мастилено черни. Възможно е и просто да съм прекалил с гледането на филми на ужасите.

Впрочем, тъй като от отдавна недолюбвам учениците си, това тук е просто видение, плод на замъгления ми от алкохола мозък. Ще разкрия и още една тайна – почти всички учители не обичат особено децата или даже ги ненавиждат. Всякакви педагогически илюзии се изпаряват още на втората година след дипломирането от университета.

Побойниците в ъгъла оставят на мира сгърчената в ъгъла жертва и се пръсват. Бедничкия, направо са го смачкали. Само главата му стърчи изпод изтривалката.

Сега те се насочват към мен бавно и целеустремено.

Изведнъж отпреде ми сякаш от нищото изниква рошаво момченце, което размахва някакъв предмет. С малко закъснение осъзнавам, че това е отрязана или по-скоро откъсната човешка ръка.

*Записвам си кодовата дума **„глава”**.*

◘ *Ужасен, отстъпвам назад в хранилището* ► *Епизод 40*

◘ *Решавам, че това е парче от анатомичната восъчна отливка от кабинета по биология и не помръдвам. Истинският руски учител няма да бъде изплашен така лесно* ► *Епизод 50.*

21

„Важно е да съм в играта“, решавам аз и се нахвърлям върху Жана (Д’Арк). Започвам да ѝ нанасям удар след удар и даскалката по немски бързо се предава.

Пускам я на пода и въздъхвам облекчено.

*Тази битка ми струва 4 точки **Живот**.*

Преминавам на ► *Епизод 88*

22

Бягането определено не ми е призвание. Тропотът на малките крачета се чува все по-близо. Задъхвам се, а отстрани ме прорязва остра болка и за пореден път си обещавам от утре да започна да тичам. До вратата остават броени крачки и точно тогава на гърба ми се хвърля едно вбесено хлапе. Но как е възможно зомбита да се движат толкова бързо? А-у-у-у! Острите му дребни зъбчета се впиват в лопатката ми. *Губя 3 точки **Живот**.*

Отхвърлям пакостника от гърба си и някак си успявам да премина през вратата на музикалната зала.

Преминавам на ► *Епизод 48*

23

Тя хич не се церемони с мен. Следващият ѝ удар е още по-болезнен, защото мръсницата ме уцелва право в слабините, при което се присвивам на две.

*Губя 4 точки **Живот**.*

Явно и тя е заразена. С тази мисъл заемам бойна стойка.

Преминавам на ► *Епизод 9*

24

Едва отварям закопчалката и от чантата изскача малък раиран демон – три килограма чиста ярост и остри нокти. Коства ми голямо усилие да се спася от побеснелия котарак. *Губя 3 точки **Живот***. С победоносно мяукане мустакатият килър се насочва накъдето му видят очите.

Разбера ли кой е донесъл това животно в училище, ще го убия. Е, освен ако вече не съм го убил… Това е положението, всичко е въпрос на основен физичен закон.

Преминавам на ► *Епизод 128*

25

Битката е кратка, но за сметка на това кръвопролитна.

*Колко щети ще получа от полуделите малки побойници зависи от **Оръжието**, което използвам. Ако то е **дръжка на метла**, губя само 4 точки **Живот** (с нея е най-лесно да се защитавам). Ако имам друго **Оръжие**, губя 6 точки **Живот**.*

*Ако нямам **Оръжие**, губя 8 точки **Живот***.

След като повалям и последния дребен психопат с ритници, се приближавам до учителската маса и я оглеждам. Математичката са я разкъсали точно пред дъската. До нея е тялото на един

деветокласник, в чиято шия е забит масивен алуминиев триъгълник. Алушка се е защитавала до последно. Честно да си призная, хич не ми е жал за математичката. Тя беше елементарна праволинейна лелка, от която сякаш бе изтръгната всякаква душевност след краха на съветската идеология.

Затварям очите ѝ, след което претършувам бюрото. Намирам ключ, но изобщо нямам идея дали е правилният.

След това напускам кабинета по математика.

*Записвам кодовата дума **„находка”**.*

Преминавам на ► *Епизод 92*

26

Учениците забелязват движението и ми се нахвърлят по-пъргаво, отколкото се полага на класически зомбита. Успявам да разпердушиня повечето от тях, но те се вкопчват в краката и сграбчват панталона ми, и така затрудняват опита ми за бягство.

Спасителната врата е само на крачка, когато ме пронизва адска болка в дясната ръка. Дебеланата Симакова се е добрала до мен и е забила зъби в нея. *Губя 4 точки **Живот***.

Откопчвам се и побягвам по стълбището:

- Без родителите да не си стъпила в училище! – изкрещявам.

Преминавам на ► *Епизод 7*

27

Станиславовна полита над главата ми и тежко се пльосва на пода далеч от мен. Така ѝ се пада! Получи си го!

Преминавам на ► *Епизод 81*

28

Привеждам се в що-годе приличен вид. Непременно трябва да отскоча до тоалетната, но преди това:

◘ *отварям вратата* ► *Епизод 10*

◘ *поглеждам през прозореца* ► *Епизод 36*

29

- Жалко! – Учителят замислено примляска с масивната си челюст, след което тежко въздъхва и… натиска спусъка. Изстрелът ме събаря до вратата, а освен изгарящата болка в рамото изпукването отстрани май води до счупено ребро.

*Губя 5 точки **Живот***.

Преминавам на ► *Епизод 5*

30

Прави ми впечатление, че вчера нямаше пръски кафява боя по обеления шперплат от другата страна на вратата. Поглеждам през рамо. Рошав петокласник бавно се придвижва покрай шведската стена и потраква с някакъв предмет по нея. Вглеждам се по-внимателно и разпознавам човешка ръка.

Стоп! Не! Това са глупости! Докато съм спал, някой е потропвал по вратата с отрязана ръка?! Така като се вгледаш по-внимателно по-скоро е изтръгната от нечие рамо. От нея явно са и пръските по вратата.

Застивам. Явно от алкохола мозъкът ми още не може да възприеме гледката. Да не би да са разглобили макета на човешко тяло от кабинета по биология? Не мога да намеря логично обяснение на това, което се случва пред очите ми. Дребосъкът явно вече ме е забелязал и, без да

се помайва, се насочва към мен. Петокласниците от целия салон обръщат главите си към мен и поемат след него бавно, но сигурно.

Рошавият куцука в моята посока, а зениците на очите му са странно разширени, и черни като два тъмни кладенеца. Лицето му е разкривено от злоба, устните са оцапани с кръв, а зъбите зловещо оголени... и тракат с мъртвешки тътен , подобно на отварящи се ковчези.

Бавно отстъпвам, разтреперан от страх. Малкият подлец ме удря с откъснатата ръка, от което ми призлява на стомаха. Отблъсквам я встрани, но той вече е до мен, и ме хваща с малките си ръчички за долната част на палтото, след което впива зъби в крака ми.

Боли! *Губя 2 точки **Живот**.* Блъсвам малкото чудовище и се хвърлям обратно в хранилището.

◘ *Опитвам се да затворя вратата* ► *Епизод 60*

◘ *Отстъпвам навътре към прозореца* ► *Епизод 40*

31

В лабораторията съм, а на рафтове наоколо са подредени различни по размер и вид стъкленици, колби и епруветки. Вандалите още не са успели да поломят и тук. Тази лаборатория ме подсеща за един филм:

◘ *„Сивият" с участието на Лиам Нийсън* ► *Епизод 41*

◘ *„Парфюмът: историята на един убиец" по романа на Патрик Зюскинд* ► *Епизод 51*

32

◘ *Ако имам характеристика **„дебелак"*** ► *Епизод 22*

◘ *В противен случай* ► *Епизод 48*

33

◘ *Ако имам кодовата дума **„препарат"*** ► *Епизод 54*

◘ *Ако не, схватката е много тежка и успявам да победя с цената на 7 точки **Живот*** ► *Епизод 12*

34

Подавам ѝ шоколадово блокче. Такива дърти моми като нея винаги налитат на сладко. Стрелова се втренчва в блокчето. Трепери цялата, но не откъсва поглед. Внимателно посяга и го взема. Яде. Някак си успявам да я предразположа да говори.

- Разбирате ли, Константин Юриевич – задавя се през сълзи тя, след което думите ѝ потичат в несвързан поток – седим си ние с биоложката Тамара Ивановна, разговаряме, обсъждаме новата шуба на директора. Разказвам ѝ как вчера съм изпратила сина си в армията, а тя ми се оплаква, че Елвира, секретарката на нашия директор, съвсем е откачила. Смята, че ѝ крадат камерите от бюрото и поставя налудничава капани за крадците. И изведнъж мъгла... Тамара Ивановна изведнъж започна да вие, подбели очи и ми се нахвърли.

- А значи вие сте я… – печално вмятам, оглеждайки бардака в класната стая. Някъде там вероятно е и трупът на учителката по биология. Убита от колежка. Какъв нелеп финал на педагогическата кариера!

- Не го исках! – изхлипва тя, а сълзите ѝ текат като река по лицето, което в този момент незнайно защо страшно ми заприличва на печена ябълка. Стрелова отказва да ме придружи и отново се пъхва в скривалището си под масата.

Излизам обратно в коридора.

Преминавам на ► *Епизод 188*

35

Тишина. Ледно безмълвие, както би се изразила преподавателката по руски. Сюрреалистична мъгла се стеле на кълбета наоколо. Обстановката вече наподобява повече на *„Silent Hill“* отколкото на *„Заразно зло“.* Опасността дебне отвсякъде, затова трябва колкото се може по-бързо да намеря ключ. Къде обаче са най-големи шансовете да го намеря?

В кабинет № 35 се подвизава математичката Алушка. Заядлива старица, приличаща на сова. Но пък много прибрана и подредена, и затова навярно има ключ. Но и не пие!

Кабинет № 31 е бърлогата на учителя по география. Другарят Ефремич е бивш моряк – здравеняк, но и голям особняк. Вярва в апокалипсиса, преди говореше постоянно за това какво ще се случи през 2012 г. и не изпуска възможност да проповядва за края на света. Затова и рядко някой се навива да пие с него. Но пък на него хич не не му пречи и сам да си порка. Много е малък шансът да е бил трезвен, когато училището е зомбясало.

Номер 32-ри е кабинетът по химия. Нашата химичка е хубава жена, бивша лекарка. Пие само чист спирт, но рядко. Нейните шансове да е била в кондиция не са особено големи.

Кабинет № 33 е злокобно място. Всъщност в момента всички са такива. В него се подвизава завеждащата учебната част – кльощавата скумрия Лариса Станиславовна. Преподава всякаква ерес от рода на МХК (Международна художествена култура) и логическата игра Го. А мен самия ме ненавижда от цялото си сърце. Смята, че искам да ѝ подлея вода, защото само аз от целия педагогически състав имам диплома от висше училище за учител, а и отгоре на всичко и магистратура „Методология на възпитателната дейност”. Дъртата интригантка постоянно клюкари и сплетничи зад гърба ми.

Колкото повече размишлявам накъде да поема, толкова повече ме обзема паника – първо ръцете ми започват да треперят силно, а след секунди целият вече се треса. След малко нервната криза преминава, но пък жестокият махмурлук си е още тук. Жаден съм!

*Ако имам характеристика **„пушач“**, отивам на 18.*

Свива ме яко корема. Никога не съм се занимавал с бойни изкуства. Мамка му, дори и пейнтбол не съм играл. Никога не съм искал да бъда Брус Уилис, а по-скоро някой кротък интелигентен филмов герой. Клането и кръвопролитието не са ми били интересни като теми. Поне сутрин да бях правил гимнастика… Но, както и да е, длъжен съм да се взема в ръце. Време е да действам.

Преминавам на ► *Епизод 92*

36

Градът е покрит с пелена, гъста като сметана. Вероятно си въобразявам заради мъглата, но ми се струва, че във входа на училището се е забил камион. Що за мираж? И кой барабани така упорито по вратата?!

Преминавам на ► *Епизод 10*

37

*Записвам си кодовата дума **„три“**. А също така записвам числото **63**. Ако в текста се казва **Сменям решението си (и минавам на епизода на записаното число)**, трябва да отида на епизод 63, ако направя този избор.*

Сега трябва да се опитвам да премина покрай разбеснелите се ученички.

Преминавам на ► *Епизод 83*

38

*Записвам си характеристика **„дебелак”** – тя е непроменяща се по време на цялата игра.*

Преминавам на ► *Епизод 28*

39

Учителят по география вдига глава, когато доближавам барикадата от столове и маси, и се вторачва в мен.

- И ти ли си от побъркалите се? – интересува се той, докато насочва пистолет към мен. Разпознавам оръжието. Учителят по география често се хвалеше със своя патлак, когато беше кръкан. Наричаше го „Ескалибур”, и показваше как го разглобява и сглобява със затворени очи. Няма как да пропусне да ме уцели от такова разстояние. Смъртоносно или не – със сигурност няма да е приятно усещане.

- Не, аз съм Сухов – кимвам. - И съм нормален.

- Сухов – зениците му се присвиват. Поглежда някъде надолу вдясно. При други обстоятелства кръвясалите му очи и играещото върху голото му теме слънчево зайче биха ме развеселили. Сега обаче хич не ми е до смях.

- Ще видим що за Сухов си ти! Той, доколкото си спомням, играеше добре шах. Докажи ми, че си Сухов!

Сега разбирам накъде е гледал. Вдясно от него е поставен малък магнитен шах. Разположението на фигурите на него е следното: при белите царят е на f1, офицерът на f2, а конят на g4. При черните царят е на h1, а пешката е на g5.

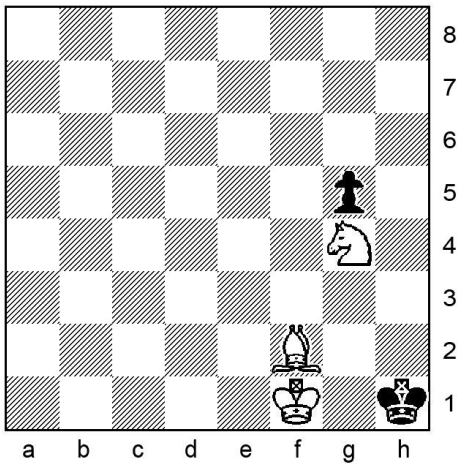

- Мат с офицер и кон – казвам му разтреперано. – Ефремич, аз имам само трето място на юношеско национално. Тази позиция не сме я разглеждали...

- Престани да пелтечиш, боклук такъв! – Очите на географа се присвиват злобно, а дебелите му вежди се смръщват опасно. – Това е форсаж, мат в 4 хода. Да не би газът да е промил и твоя мозък, а?

Пистолетът в ръката му започва да се повдига. Не трябва да съм оракул, за да разбера, че ще е по-добре да се справя със задачата.

- *Офицер на h4* ► *Епизод 14*
- *Кон на e3* ► *Епизод 29*
- *Кон на h2* ► *Епизод 55*

40

През вратата един след друг се шмугват учениците. Сковавам се от ужас: дрехите на повечето от тях са разкъсани, ръцете и лицата им са оцапани с кръв, а половината от скалпа на дебеланата Симакова липсва. Какво друго да се очаква от момиче от пропаднало семейство? Започвам да се смея истерично.

Само миг по-късно те се нахвърлят върху мен. Инстинктът ми за самосъхранение се оказва по-силен от паниката. Вече се отбранявам не на шега. От ударите ми дребните петокласници изхвърчат обратно във физкултурния салон. Залоствам вратата след последния и оглеждам пораженията. Яко са ме изпохапали и издрали гадините.

*Хвърлям 3 зара и изваждам получения резултат от точките си **Живот**.*
Преминавам на ► Епизод 60

41

Вземам една ролка тиксо от пода, поставям между пръстите си три епруветки, след това омотавам тиксото около дланта си, така че да ги закрепя здраво за ръката. Прегризвам скоча, след което счупвам горната част на всяка от епруветките с рязък удар в железния ръб на стелажа. Сега измежду пръстите ми стърчат назъбени стъклени шипове.

- За пореден път аз влизам в бой. Последният истински, сега предстои.– шепна аз, докато напускам лабораторията. – За ден като този живей...

*Записвам кодовата дума **„шипове“**.*
Преминавам на ► Епизод 92

42

Удрям главата си в стената, одирам лицето си с нокти и разкъсвам дрехите си на места. Усещам, че почвам да губя контрол над разсъдъка си. Някъде бях чел, че когато човек сам си причинява болка, нарушавайки целостта на тялото си, значи не е с всичкия си. Типично за хуманитарните науки – навсякъде се учат глупости, но пък защо ли се сещам за тях точно в този момент.

*Сега трябва да определя сам колко сериозни наранявания съм си причинил (трябва да зачеркна толкова точки **Живот**, колкото смятам, че ми е необходимо). Колкото повече са те, толкова по-достоверно ще изглеждам.*

След като приключа е време вече да мина през зомбитата.
Преминавам на ► Епизод 8

43

- Това е Спартаааааа! – изкрещявам и със силен ритник сривам труженика от масата. Гадовете обаче са вече до мен, а част от тях се опитват да ми препречат със столове пътя към изхода, но никой и нищо вече не може да ме спре. Хвърлям се напред, без да обръщам внимание на сипещите се удари.

*Губя 4 точки **Живот**.*
Все пак успявам да пробия.
Преминавам на ► Епизод 140

44

Опитвам се да не я удрям и само я отблъсквам. Останалите прекратяват битката помежду си и се втренчват тъпо в нас. Противничката ми обаче с неочаквана ловкост скача към мен, хваща ме за гушата с едната ръка, а с другата замахва към лицето ми. Маникюрът ѝ с цвят на малина оставя дълбоки бразди по бузата ми. *Губя две точки **Живот**.* В този миг разпознавам коя е тя. Пред мен е Надя, която живее с родителите си в съседните на училището нови кооперации. Баща ѝ е някакъв бизнесмен, а майка ѝ е куха главна счетоводителка.

Осемнадесетгодишната им дъщеря има два автомобила, три шуби, айфон и айпад – всичките розови, разбира се. Екстравагантни прически, лек и безгрижен живот – мечтата на съвременното руско момиче. Тя е със статут на модна икона в училището.

Наистина, сега Надя изглежда твърде различно. Ръмжи злобно, а от устата ѝ тече слюнка. Пръстите ѝ се пъхат в устата ми, а ноктите дерат езика ми. Ах ти, маймуно гадна! Освирепявам не на шега, така както подобава на беден пролетарий като мен, на когото богаташка глезла се опитва да откъсне долната челюст.

◘ *Ще я захапя за ръката, както би постъпило истинско зомби* ► *Епизод 105*

◘ *Ще престана да се преструвам и ще ù прасна един в челюстта. Отдавна мечтая да го направя, но това означава, че си* ***сменям решението*** *и минавам на номера на епизода, който съм записал за тази ситуация.*

45

Затварям очи и превъртам лентата на спомените си отново и отново. Подобно на Бил Пилгрим от „Кланица 5“ отново сякаш преживявам едни и същи моменти. Смачква ме тежестта на случващото се.

Отварям очи. Хлебарката мълчаливо ми подава стол. Сядам.

Нека бъде нощ...

КРАЙ

46

Не знам защо Белова и аверката ѝ се отказват да ме преследват. Лицата и им са изкривени в зловещи гримаси, но и двете бавно се изтеглят вляво. Защо изведнъж така промениха посоката? Защо не ме нападат? Шумът и тропотът от тичащи ученици, който идва от коридора се засилва. Единадесети „а“ клас настъпва.

◘ *Хвърлям се към вратата* ► *Епизод 71*

◘ *Оглеждам по-внимателно входното преддверие* ► *Епизод 75*

47

- Буда, чуваш ли ме?

- Слушам те, но гласът ти ме дразни – високомерно се отзовава той, без да откъсва поглед от прозореца.

- Буда, ти в ред ли си?

- Никой не е на себе си в Божия свят.

Шибан буда-смотаняк! Мотае се из своята нирвана и хич не го е еня, че светът се е побъркал. Но пък в момента до известна степен му завиждам.

◘ *Ако имам характеристика* ***„пушач“****, имам още един въпрос към Буда* ► *Епизод 109*

◘ *Ако ли не, той не ми е полезен и не ми остава нищо друго, освен да продължа огледа на тоалетната* ► *Епизод 13*

48

Влизам в музикалната зала и затварям вратата. На сцената се търкалят няколко окървавени тела: кое в поза „морска звезда“, кое свито на топка…

- Мамка му – прошепвам. – Това не е истина!

От кабинката на диджея изведнъж лумват светлини. Зад тънките шперплатови прегради до нея нещо или някой се влачи тежко, пада, търкаля се по пода. Пред очите ми веднага изплува образът на учителката по пеене – Мария Спиридонова. Не е станала оперна дива, но тежи поне колкото Монсерат Кабайе. Рандеву със зомби от нейния калибър не влиза в моите планове и затова решавам бързо да се оттегля.

Майсторски вдигам паднала на пода флейта с крака си.

Ако искам, мога да заменя оръжието си с нея, като в този случай записвам в Дневника, че ***Оръжието*** *ми вече е* ***флейта****.*

В този момент от кабината се чуват няколко прищраквания. От тонколоните гръмва музика. Много позната мелодия, но не мога веднага да отгатна изпълнителя...

'Cause this is thriller, thriller night!
And no one's gonna save you from the beast about to strike...

По дяволите, това е Майкъл Джексън, мир на праха му! Телата на сцената се размърдват – изправят се, поклащат се в такт с музиката. Щеше да е смешно, ако не беше толкова плашещо. Хвърлям се към вратата, водеща към стълбите.

Продължавам на ► *Епизод 62*

49

Налага ми се да положа доста усилия – дългокраките създания в карирани полички злобно и напористо атакуват. В този бой губя 5 точки Живот, кичур коса и последните остатъци от човеколюбието си.

Приспивам и последната подивяла ученичка, след което я полагам до другарчетата ѝ. Напипвам пулса – диша. Скоро ще дойде на себе си. Трябва да побързам.

Преминавам на ► Епизод 35

50

- Момченце малко, откъде взе това? – питам го провлачено, свил пренебрежително устни. В този момент се държа като идеална смесица между Макаренко[2] и учителя Унрат[3].

Всеки ученик при вида на такъв екземпляр изморено ще клюмне и ще започне да пелтечи несвързано.

Рошавият ни най-малко не се впечатлява, а хвърля крайника по мен. В момента, в който го улавям, виждам, че ръката е истинска. С отвращение мятам ужасяващия подарък колкото се може по-далеч.

Рошавият вече се е довлякъл до мен и е сграбчил с малките си ръчички ръба на сакото ми. Забива зъби в десния ми крак. *Губя 4 точки* ***Живот***. Изкрещявам и отблъсквам малкия мръсник. Учениците от цялата зала се насочват към мен, хищно протягайки ръце и подбелили очи. Ужасен, отстъпвам обратно в хранилището и затръшвам вратата

Преминавам на ► *Епизод 60*

51

Отдавна съм забравил какво означава H2SO4, но все още помня, че амонякът смърди ужасно. Затова бутилките с нишадърен спирт бързо се озовават в джоба ми.

Записвам кодовата дума ***„амоняк“****.*

След това се връщам на ► *Епизод 92*

52

◘ *Ако моето* ***Оръжие*** *е* ***баскетболна топка*** ► *Епизод 78*

◘ *Ако не е* ► *Епизод 26*

Успяваш бързо да достигнеш до края на стълбището. Най-сетне имаш свободно пространство пред себе си и се затичваш напред по коридора, разположен над салона. Достигаш до отворен прозорец в другия му край и хвърляш бърз поглед навън. Както си се надявал, долу не е останало нито едно от тези същества. Всички явно са вътре в салона и участват в кървавата касапница. С

---

[2] *Антон Макаренко – в началото на кариерата си прогимназиален учител, след революцията Макаренко се посвещава на превъзпитанието на малолетни престъпници и на бездомни дезадаптирани юноши.*

[3] *Главния герой от известния роман на Хайнрих Ман „Учителят Унрат или краят на един тиранин“ (1904)*

отчаян скок се приземяваш в храсталаците под прозореца и изтичваш на улицата, без да губиш нито секунда. В този миг земята под краката ти се разтърсва и бързо се долепяш до стената на най-близката къща.

Отиди на 3.

53

Изпод чина долита хриптене, но се разминавам със схватката.

*Записвам кодовата дума **„жестокост“**.*

Преминавам на ► *Епизод 89*

54

Отпушвам бутилката и разпръсквам от синята течност във всички посоки. Добре съм си направил сметката – изгорените от епруветките негодници ужасно се боят от неприятни течности. Виейки от страх, шести „б“ клас един през друг напускат бойното поле.

Преминавам на ► *Епизод 12*

55

- Дали?! – географът замислено потърква квадратната си брадичка, след което въздъхва и… натиска спусъка. Изстрелът ме събаря до вратата, а освен изгарящата болка в рамото изпукването отстрани май води до счупено ребро.

*Губя 5 точки **Живот**.*

Преминавам на ► *Епизод 5*

56

Зомбитата подозрително ръмжат по мен, но все пак ме пропускат да премина.

Преминавам на ► *Епизод 86*

57

Припомням си стратегиите от култовата хардкор игра и се спирам на най-печелившата от тях – обикалям около по-силния противник и дебна за пролука. След няколко бързи нападения Жаба Францевна се уморява, след което аз преминавам в контраатака и я побеждавам с лекота.

Заслужена победа. Гордо заставам над тялото на даскалката. Дълбоко в душата си даже съжалявам, че това не е компютърна игра. Там на минотавъра ще отрежеш ръце, крака, или ще го разполовиш за някакви бонуси – красота и пълно душевно удовлетворение.

Преминавам на ► *Епизод 88*

58

Поглеждайки внимателно иззад ъгъла, виждам три единайсетокласнички. Две от тях се млатят като луди. Заразени са.

◘ *Може да пробвам да пробия с бой* ► *Епизод 63*

◘ *Или да се преторя на зомби и да мина покрай тях* ► *Епизод 37*

59

- Не става! – терминалът ми показва и емотиконка на тъжно човече, след което се изключва сам.

Връщам се на ► *Епизод 192*

60

Вратата се тресе от канонадата удари. Отдалечавам на няколко крачки и трескаво разхлабвам възела на вратовръзката си. Ръцете не ме слушат, а и целият треперя. Убежище на злото, това е положението. Истината е, че нито Леон Кенеди[4], нито Мила Йовович бързат да ми се притекат на помощ.

Осенява ме прозрение – дали просто не съм изпаднал в алкохолен делириум? Но, не. Всичко е прекалено реално.

Силен удар разтърсва вратата и няколко парчета мазилка се откъртват около касата. Явно Симакова я е блъснала. Пълничко и доста едро за петокласничка момиче. Вкъщи нямат нищо за ядене, а майка ѝ е пияндурница, която се води на отчет в милицията. От какво ли е толкова дебела? Нямам идея. Господи, откъде се взеха тези идиотски мисли?

Какво се случва, мамка му?!

Преминавам на ► *Епизод 70*

61

Пуша, без да мисля за последствията. *Добавям 2 точки* ***Живот***. *Задрасквам кодовата дума* ***„цигари“***. Може миризмата да привлече някого, но не ме е еня. Разбира се, това е глупав навик, обаче нищо не мога да направя.

- Оживея ли – ще ги откажа – решавам аз. Цигарата изгаря след три дръпвания *и се връщам на епизода, на който съм бил.*

62

Спускам се към втория етаж, но пътят към него е преграден с масивна желязна решетка, остатък от миналото, която в наши дни никога не е била заключена. Освен това пръчките са огънати, така сякаш от тази страна решетката е притискана от нещо тежко. Наоколо всичко е изпръскано с кръв, а от другата страна се виждат следи от ужасна касапница. Не искам да гледам, тъй като започва да ми се гади и надали ще издържа и да не си изповръщам червата. Явно ще ми се наложи да премина по третия етаж. Надниквам през близкия прозорец, опитвайки се да видя дали ситуацията на стълбището в отсрещното крило на сградата е същата. Струва ми се, че и там решетката е затворена. Ако не намеря ключа на третия етаж ще бъда в безизходица.

Връщам се горе и поглеждам внимателно иззад ъгъла. Забелязвам три единадесетокласнички, като две от тях се млатят една друга като обезумели. Заразени са.

◘ *Може да пробвам да пробия с бой* ► *Епизод 63*

◘ *Или да се престоря на зомби и да мина покрай тях* ► *Епизод 37*

63

Единадесетокласничките се нахвърлят върху мен като същински валкирии. В средата е натоканата Надя, която стиска в ръцете си розов *Айфон* като метално острие за по-голяма тежест на удара.

◘ *Ще бъда сдържан и ще се постарая само да ги обезвредя* ► *Епизод 49*

◘ *Ще си припомня всичко, в това число и съжалителните погледи на Надя към изтърканите ми костюми и невинните ѝ въпросчета като „Къде ще почивате през отпуската? Ние мислим да отскочим до Тайланд” и… ще удрям много пъти и с всичка сила* ► *Епизод 77*

---

[4] *Герой от компютърната игра* Resident evil.

64

Ако в момента съм на първия етаж, за съжаление, вече не мога да си изям шоколадчето, тъй като то се е разтопило в джоба ми.

Ако не съм на първия етаж, смело мога да си *добавя 3 точки **Живот***.

Връщам се на предходния епизод, който съм записал.

65

*Записвам кодовата дума **„четири“***.

*Също си записвам епизод номер **80**. Ако в текста бъде казано **– Сменям решението си (и минавам на номера на епизод, който съм записал)**, то съм длъжен да премина на епизод 80.*

Сега отивам на ► Епизод 95

66

Група дребни кръвопийци (седми и девети клас) тършуват нещо на пода под учителската маса. В момента, в който влизам в стаята, всички се обръщат и тръгват към мен.

◘ *Ще изляза бързо и ще хлопна вратата ► Епизод 92*

◘ *Ще приема битката ► Епизод 25*

67

Артамонов-II ме сграбчва с огромните си ръце (*губя 1 точка **Живот***), но самодоволната му физиономия тутакси се сгърчва от болка.

Ритам го още веднъж в коляното. И още. И... струва ми се, че му е достатъчно. „Супербизонът” е извън играта.

Продължавам на ► Епизод 16

68

- Утирок, имаш ли цигари? Обикновени?

Десетокласникът важно посочва прозореца, някъде на равнището на втория етаж.

- Пред кабинета, където кабинето-посетителите попиват с усилие премъдросттите на Нютон и Лайбниц[5]

Както си говори, той се свлича върху перваза на прозореца и мигновено заспива. И той ми бил учителят Йода… глупости. Добре, да проверим!

*Записвам кодовата дума **„радиатор“**.*

Отивам на ► Епизод 13

69

Франциевна мълниеносно се обръща при шума от стъпките ми. Грабва дървената показалка от масата, заема фехтовaческа стойка и преди да изрека и дума ме напада. Бодва ме с дебелия ѝ край право в ключицата. Мамка му, това е адски болезнено. *Губя 2 точки **Живот***. В очите ѝ горят демонски огньове и трябва да призная, че в гнева си изглежда дори още по-секси.

◘ *Хващам дългата дървена линия, която лежи на чина до мен и приемам предизвикателството ► Епизод 9*

◘ *Демонстративно вдигам ръце, като ѝ давам да разбере, че нямам намерение да се бия ► Епизод 23*

---

[5] *Готфрид Вилхелм Лайбниц (1646-1716) е германски философ, математик, дипломат, библиотекар и юрист, заемащ важно място в историята на математиката и философията.*

70

Погледът ми разсеяно блуждае по стените. Свивам и отпускам юмруци, дишам учестено и целият се треса, а в белите ми дробове въздухът като че ли не достига. Чувствам се напълно изтощен. Стените около мен сякаш се сливат и размазват. Светът се е преобразил! Бунт на децата? „Кървав петък: отмъщението на учениците" – така биха нарекли случващото се в Холивуд.

Внезапно пред очите ми изплува поредното лице на разбеснял се подрастващ. Отстъпвам назад при тази неочакваната поява. Как ли се е промъкнал през вратата? След това се успокоявам малко и разбирам: това е образ от екрана на телевизора. Що за откачена работа!?

Картината се сменя с говорителка, която беззвучно мърда устни. Звукът… та ние вчера го изключихме! Приближавам се и натискам допотопното копче. Блъскането по вратата се заглушава от трепереща глас на водещата.

- ... Повтарям, това не е учебна тревога! Кадрите, които виждате са заснети по улиците на нашия град.

На заден план се появява „картина в картината". Кадрите показват истинско безумие. Група граждани, не само деца, а на всякаква възраст, та дори и бабки, се бият помежду си, разбиват витрините, а от дрехите им са останали само кървави дрипи. Не приличат на човешки същества. Операторът диша тежко близо до микрофона на камерата. Явно е с противогаз. Участвал съм във военни кросове в казармата, знам какво е.

- Аварията във фармацевтичната фабрика „Терейн", разположена в околностите на града, доведе до това, че облак от неизвестен газ покри два от петте микрорайона: Северният и Краснофлотският. Частично са засегнати село Виноградовка и зеленчуковото стопанство до него.

Фабрика „Терейн" е на три спирки оттук, отбелязвам равнодушно наум. Средното училище е в самия център на Краснофлотския микрорайон.

- Изглежда, че газът поразява функциите на главния мозък, разстройва централната нервна система... – гласът на русокосата говорителка вибрира в обертоновете на паниката, – … предизвиква жажда за насилие. Наблюдава се масов безпорядък. Никой не знае колко са заразените. На мястото на произшествието работят спасители и служители на Министерството на вътрешните работи...

На заден план се чува престрелка. Тухла удря в главата войник от специалните части и го събаря в несвяст. Операторът тича към колата, а двама с бронежилетки мъкнат падналия войник. Камерата се тресе. В града цари хаос! Звучи последната тръба и Конниците на Апокалипсиса се готвят за кървава жътва.

На екрана изплува дребен очилатко с козя брадичка:

- Има информация, че „Терейн" изпълнява секретна поръчка за Министерството на отбраната – крещи той точно пред екрана. – Тези, които са били пияни, са успели да избегнат поражението.

Някой зад него го хваща за яката и го измества встрани. Чуват се виковете му:

- Хора, пийте водка и се спасявайте от този град!

Говорителката си намества очилата и смело продължава да чете:

- Слуховете, че спиртът неутрализира ефекта на газа са по непроверени източници.

- Аварията е станала приблизително към 7:45 сутринта. В този момент облакът частично се е разсеял, отнесен от вятъра към реката. Опасност от отравяне няма. Запазете спокойствие, затворете всички врати и прозорци. Затворете малките пролуки, спрете вентилацията, сложете тензухена преграда и чакайте идването на спасителите. Ако имате предпазни маски вкъщи – сложете си ги!

В студиото се чуват шумотевица и викове. Нещо се сгромолясва. Говорителката поглежда някъде през рамо и, убеждавайки се, че на никого не му е до нея, накланя главата си към камерата:

- Наистина е сериозно – шепне тя, - пийте водка и бягайте по-далеч от града!

В същия момент се изправя в позата си на римски сенатор и продължава невъзмутимо:

- Това не е учебна тревога! Повтарям, това не е...

Удар с чудовищна сила избива пирона от разклатената рамка на вратата. Няма да издържи дълго. Обхванало ме е странно вцепенение.

Гледката във физкултурния салон ми напомня за филма „28 дни по-късно" или пък на някой от

филмите на Ромеро. Зомби-апокалипсис в руска губерния. Пълна безизходица. Не знам какво да сторя. Ще действам по интуиция. Всъщност, сега трябва да реша като кой от двамата си любими компютърни герои да се държа:

◘ *като Тренера от Left4Dead2 и да си пробия път, оставяйки след себе си само трупове на зомбита* ► *Епизод 80*

◘ *като Принц Артас от Warcraft III като се „превърна" в зомби и така, преструвайки се, премина незабелязан* ► *Епизод 90*

71

Влизам в преддверието, което образува двойната входна врата и в този миг застивам на място. *Записвам си кодовата дума* ***„пречка"***. Не може да бъде!

Вратата към улицата е измъкната от рамката и слабите пориви на вятъра облъхват лицето ми. Но да изляза няма абсолютно никакъв начин, защото целият изход е задръстен от предницата на камион. Половината от стоманената муцуна весело ми намига със самотния си фар.

Как се е врязал камионът в училището, не е толкова важно. Цялата му кабина е смачкана и през нея няма начин да се измъкна навън.

Иде ми да закрещя от отчаяние. Нима съм обречен завинаги да остана в това обладано от демони училище? В същия момент зад мене се разнася така познатият ми до болка звън. Обръщам се. Белова зловещо усмихната, държи палеца си на копчето на училищния звънеца.

На този силен звън сякаш откликва цялото училище. Чувам тропота на множество малки крачета по стълбищата. Висящите в съблекалнята униформи се размърдват, все едно оживяват, оказвайки се висящи на закачалките ученици, които се отправят към мен. В този миг осъзнавам, че от израза „удари последния звънец" се носи мирис на пресен гроб.

Продължавам на ► *Епизод 87*

72

Спускам се към втория етаж, но пътят към него е преграден с масивна желязна решетка – остатък от миналото, който в наши дни никога не е бил заключен. Освен това пръчките са огънати, така сякаш от тази страна решетката е притискана от нещо тежко. Наоколо всичко е изпръскано с кръв, а от другата страна на решетката се виждат следи от ужасна касапница. Не искам да гледам, тъй като започва да ми се гади и надали ще издържа да не си изповръщам червата. Явно ще ми се наложи да се върна назад.

Връщам се на ► *Епизод 92*

73

Мисля, че знам защо на учителя по информатика му е била достатъчна такава малка флашка. Пъхам я в самотно стърчащия под масата USB-удължител. Точно това е ключът. Екранът на блокировката се сменя. На него светва следният надпис:

Въпрос на деня! Ако на диска не може да се запише файл, по-голям от 4 Gb, то затова е виновен:

◘ *FAT* ► *Епизод 97*

◘ *NTFS* ► *Епизод 6*

◘ *ISO* ► *Епизод 164*

Що за тъп въпрос! Ех, Логичен, криптоман такъв! Прекалил си май с книгите на Дан Браун, а? Без много да се замислям, кликвам с мишката на избрания вариант.

74

Моята маскировка не успява да заблуди търчащите деца. Не съм изминал и една трета от разстоянието, когато те ме нападат.

Отивам на ► *Епизод 26*

75

В този момент вратата на входното преддверие се отваря от порива на вятъра и веднага забравям за Белова и приятелката ѝ. Сега ми става ясно защо те не преградиха пътя ми към свободата.

Вратата към улицата е изтръгната от касата, но да се измъкна по този път е абсолютно невъзможно, защото целият изход е преграден от предницата на камион, врязал се в него. Половината от стоманената муцуна подигравателно ми намига със самотния си фар.

Как се е забил точно във входа камионът, не е толкова важно. Цялата му кабина е смачкана и през нея не мога да изляза по никакъв начин.

Иде ми да закрещя от отчаяние. Нима съм обречен завинаги да остана в това обладано от демони училище? Докато си мисля това, зад мен се разнася до болка познатият ми звън. Обръщам се. Белова зловещо усмихната, държи палеца си на копчето на училищния звънец.

На този звън сякаш откликва цялото училище. Чувам тропота на множество малки крачета по стълбищата. Висящите в съблекалнята униформи се размърдват, все едно оживяват, оказвайки се висящи на закачалките ученици, които се отправят към мен. Сега осъзнавам, че от израза „удари последния звънец" се носи мирис на пресен гроб.

Продължавам на ► *Епизод 87*

76

Буда веднага се свлича на студения под.

*Записвам кодовата дума **„жестокост"**.*

Преминавам на ► *Епизод 13*

77

*Ако имам каквото и да е оръжие, губя само 2 точки **Живот**.*

*Ако нямам, губя 4 точки **Живот**.*

И в двата случая успявам по зверски начин да пребия ученичките и някъде дълбоко в душата си дори изпитвам голямо удовлетворение от направеното. *Записвам си кодовата дума **„Надя"***. Сега вече никой не ми пречи да огледам.

Продължавам на ► *Епизод 35*

78

Засилвам се и запращам с всичка сила баскетболната топка в центъра на гъмжилото от петокласници. Отмерен удар и разбеснелите се хлапета се сриват като кегли.

- Страйк! – изкрещявам, докато подскачавам радостно около тях. Не се сдържам и набивам тежък ритник в корема на дебелата Симакова, която е в средата на търкалящата се тълпа.

След малко вече тичам надолу по стълбището. Загубих топката, но настроението ми значително се е подобрило. *Задраскавам **баскетболна топка** като **Оръжие**.*

Сега към ► *Епизод 7*

79

До перваза на един от прозорците е седнал учителят по география, а плешивото му теме е клюмнало над оцапаните му с кръв гърди. Заради плешивостта му му викат „Глобуса”, сещам се изведнъж. Пред него е построена истинска барикада от чинове и маси. Пълно е с десетки трупове на ученици-зомбита: географът се е сражавал като спартанец при Термопилите, опълчвайки се до последно на зомбясалите ученици.

◘ *Приближавам и оглеждам мястото на сражението* ► *Епизод 39*

◘ *Тихо напускам класната стая* ► *Епизод 92*

80

Вмъквам се в помещението, където физкултурникът държи спортните принадлежности. Има с какво да се въоръжа. Без да искам бутвам намиращия се пред мен стелаж. Той се заклинва между вратата и стената, затапвайки мястото, откъдето може да се мине напред. От тавана се свличат пружини за разтягане и всякакви въжета. Отскачам бързо и оглеждам какво мога да използвам.

Метла, баскетболна топка и гира от тези малките, с които момичетата тренират – това са нещата, които биха могли да ми свършат работа. Целият треперя, а кръвта в жилите ми кипи, докато адреналинът се покачва все повече и повече. Няма да се предам, няма да мисля, само ще действам.

Вземам само един предмет, който мога да ползвам като ***Оръжие****:* ***гира****,* ***дръжка на метла*** *или* ***баскетболна топка*** *(запиши името на Оръжието в дневника, след като избереш).*

Страх ме е ужасно, но трябва да се измъкна. Използвам една от гирите, за да разбия вратата към физкултурния салон и да вляза в него.

Преминавам на ► *Епизод 3*

81

Докато тя се опитва да се изправи, скачам и събарям близкия чин върху нея. Заразената сдава багажа.

- Много ми е притрябвала твоята длъжност, стара гарго! – задъхано казвам.

Оглеждам класната стая. Върху бюрото на Лариса намирам бургия от дрелка и пулверизатор с препарат за почистване на стъкла.

Запиши си кодовите думи ***„бургия“*** *и* ***„препарат“****.*

След това излизам обратно в коридора ► *Епизод 92*

82

Ако имам кодовата дума ***„пречка“****, веднага отивам на* ► *Епизод 186*

Нося се напред бързо като гепард, като мисля единствено дали дърводелецът, който се подвизава в тази част на училището, е сред заразените. Заради огромните му мустаци децата го наричат Хлебарката. Ето това е въпросът – ще се натреса ли на Хлебарката, която в случая си е огромно Хлебарище. До завоя в лявото крило засега няма следа от него, но тепърва ще видим...

В това време от столовата срещу мен изскачат около двадесетина дребни първокласници. За да не се сблъскам с тях се затичвам и

◘ *скачам на перваза на прозореца* ► *Епизод 142*

◘ *опитвам дълъг скок над главите им* ► *Епизод 152*

83

Една от ученичките изведнъж рязко се устремява към мен, разперила дългите си ръце. Сблъсъкът е неизбежен.

◘ *Ако продължа да се преструвам, че и аз като нея съм зомби* ► *Епизод 44.*

◘ *Ако се откажа, то трябва да разкрия кой съм. Сменям решението си* ***(отивам на номера на епизода, който съм записал по-рано за тази ситуация)****.*

84

Вратата поддава. Разбирам, че готвачката-горгона е излязла именно оттук. Внимателно влизам. Новичък лаптоп, мебел от червено дърво... да им завидиш на средношколците. Да си призная, училищен инвентар практически няма. На стелажа в ъгъла има две къси и дебели метли, комплект брави и пирони. Това е всичко.

◘ *От всичко, което видях, може би само пироните ще ми влязат в работа и то само в случай, че* ***Оръжието*** *ми е* ***дръжка на метла*** ► *Епизод 139*

◘ *Ако не – друга работа тук нямам и се връщам обратно на* ► *Епизод 143*

85

Отлично, ключът става! Бързо се спускам на втория етаж.

Преминавам на ► *Епизод 120*

86

Спускам се по стълбището, като продължавам да влача крака и да вия. Вече съм на третия етаж. Забелязвам три единадесетокласнички, като две от тях се млатят една друга като обезумели. Заразени са.

◘ *Да престана ли да се преструвам* ► *Епизод 63*

◘ *Или да продължа да играя ролята си на зомби* ► *Епизод 37*

87

Главата ми ще се пръсне от болка. Този шибан звънец ми проглушава ушите. Какво да правя? Не знам. На прозорците има решетка. Звънецът бие като на пожар. Не знам какво да правя... Не знам! Не знам! Пожар! Пожарният изход! Намира се в лявото крило на приземния етаж, до работилницата по трудово обучение.

Идеята да избягам през него изкристализира в главата ми, докато вече тичам натам.

Продължавам на ► *Епизод 99*

88

Оставям ***дървената линия*** (*или ако искам, я вземам със себе си вместо досегашното ми* ***Оръжие***), след което оглеждам класната стая. Намирам парче шоколад в чекмеджето на бюрото. *Записвам кодовата дума* ***„шоколадче“****. Ако реша да го изям, ще трябва да задраскам думата и да прочета епизод 64 (след което да се върна на епизода, който чета в момента на това решение).*

В класната стая няма нищо друго интересно, затова се връщам обратно в коридора.

Отивам на ► *Епизод 92*

89

Изпод чиновете като змии изпълзяват един след друг учениците от по-добрата половина на шести „б“ клас. Днес явно им е предстоял открит урок по химия. Изглеждат ужасно – някои светят като намазани с фосфор, други са покрити с жестоки изгаряния, а от бузата на Олга Мартинова стърчи парче епруветка. Сякаш съм попаднал в приют за душевноболни химици. Явно учениците са набарали реактивите на учителя.

◘ *Опитвам се да се спася с бягство от числено превъзхождащия ме противник* ► *Епизод 103*
◘ *Ще се бия* ► *Епизод 33*

90

Спомням си историята на принц Артас от *Warcraft III*, принцът в сияещи доспехи, който първоначално е бил човек и се сражавал срещу немъртвите, но след като намира много могъщ меч, неусетно бива обладан от магията му и загубва душата си, превръщайки се в един от тях.

По-просто казано, може да се опитам да се престоря на зомби.

◘ *Решавам да пробвам така и да се докарам на зомби, което може да е доста болезнено* ► *Епизод 65*
◘ *Или да си пробия път напред с бой* ► *Епизод 80*

91

Успявам да разгадая бълнуванията на надрусания Буда. Зад радиатора наистина е скрит намачкан пакет цигари.

В него са останали само две цигари, едната от които счупена, но пак е нещо.

*Записвам кодовата дума **„цигари“**.*

Радостен, че съм намерил цигари, се връщам се на ► *Епизод 147*

92

Ако вече съм бил в някой от кабинетите, нямам намерение да влизам втори път.

Сега поемам:

◘ *Към кабинета по география* ► *Епизод 79*
◘ *Към кабинета по химия* ► *Епизод 4*
◘ *Към кабинета на завеждащата учебната дейност* ► *Епизод 111*
◘ *Към кабинета по английски език* ► *Епизод 101*
◘ *Към кабинета по математика* ► *Епизод 66*
◘ *Към кабинета по немски език* ► *Епизод 117*
◘ *Към мъжката тоалетна* ► *Епизод 96*
◘ *Към стълбището вдясно* ► *Епизод 72*
◘ *Към стълбището в лявото крило*► *Епизод 118*

93

Тревата ми действа успокояващо, а малко спокойствие е точно това, от което разбитите ми нерви имат нужда.

*Възстановявам до 3 точки от **Живота** си.*

*От тревата обаче рефлексите ми са доста забавени и за известно време от мен боец няма да става. Ако по време на битка загубя **Живот**, докато се намирам на третия етаж, то ще загубя два пъти повече точки, отколкото е посочено в текста.*

Сега към ► *Епизод 13*

94

С другия брат ще се наложи да се позанимавам повече. Той се е понесъл към мен, разперил ръце подобно на борец. Да попадна в обятията му няма да е много приятно изживяване. Затова:

◘ *правя крачка към него и забивам коляно в слабините му* ► *Епизод 67*
◘ *хвърлям се в краката му* ► *Епизод 113*

95

Почти всички зомбита имат доста жалък вид – изподрани кожи, кървящи рани, липсващи снопове коса… Сами ли са си го причинили, или са получили раните в борбата помежду си – не знам. Но ако искам да ме приемат за свой, трябва да се постарая да заприличам на тях. Явно няма да е достатъчно за разроша прическата си и да си влача краката.

За по-достоверен камуфлаж ще трябва да си нанеса по-сериозни наранявания.

◘ *Ако не съм готов за това, променям решението си (**и минавам на номера на епизод, който съм записал за такава ситуация**).*

◘ *Ако все пак реша да си го причиня* ► *Епизод 42*

96

В тоалетната е поредното зомби – известният училищен наркоман, деветокласникът Буда. Иначе се казва Утирок, но отдавна никой не го нарича така, защото е перманентно под въздействието на най-различни опиати. Сега Утирок не изглежда агресивен, а е залепил лице на стъклото на прозореца и замислено се е вторачил в пелената пред него. Нещо мърмори, а от устата му излизат мехурчета.

◘ *Ще го прасна по врата* ► *Епизод 76*

◘ *Тихо ще го заобиколя, без да ме забележи* ► *Епизод 13*

◘ *Ще го повикам – дявол го взел, може да не зомби, а просто да си е надрусан* ► *Епизод 47*

97

На екрана се зарежда десктопът на компютъра. Май познах паролата. Не, знаех я. Точно така – знаех я. Та какво имаме тук…?

На екрана има десетки иконки. За да ги прегледам всички, ще ми трябва много време. Не, не става. Разочаровано въздъхвам, но в този миг забелязвам, че е минимизиран един прозорец. Кликвам върху него.

Какво виждам? Това е скрийншот от компютъра на директорката. Оказва се, че Белова е чест гост на сайтове за запознанства. Интересно какво би казал мъжът ѝ, ако разбере за своята „pussycat70”? Цял вагон лични съобщения в папките „Входящи” и „Изпратени”.

- Мммда, определено хакерите водят забавен живот – с тази мисъл напускам кабинета по информатика и се озовавам отново в коридора.

Обратно към ► *Епизод 188*

98

Тъкмо свивам зад завоя, когато вратата на близката класна стая се отваря с трясък и отвътре изхвърча окървавено тяло, което се забива в прозореца точно срещу нея. През отворената врата се разкрива неочаквана гледка.

От вътре ме гледа целият мой единадесети „а“ клас! До самата врата е застанала непозната лелка, официално облечена. Веднага се досещам, че сигурно е от държавния инспекторат „Просвета”. Днес по план трябваше да имам открит урок! Да си призная, забравил бях за него. Поглеждам към класа. Всички са заразени. Учениците бавно започват да се надигат от чиновете, а очите на всички са налети с кръв.

◘ *Приближавам към дъската, слагам картата и започвам да им разказвам за битката при Поатие, както бях планирал* ► *Епизод 114*

◘ *Посочвам с пръст прозореца зад тях, за да им отвлека вниманието* ► *Епизод 119*

◘ *Хуквам по коридора* ► *Епизод 148*

99

На изхода от преддверието се сблъсквам с охранителя. Той е жилав дядка, бивш военен, който сега размахва дълъг като жезъл фенер.

◘ *Ако имам като **Оръжие пистолет**, гръмвам дядката с един патрон. Задрасквам го и продължавам на* ► *Епизод 82*

◘ *Ако ли не, ще трябва да се бия с него* ► *Епизод 175*

◘ *Или да се опитам да се провра покрай него* ► *Епизод 133*

100

Припомням си думите на учителката по руски и заставам до полицата с буква „Л“. Зад книгите на Джек Лондон има малко скривалище, в което са сложени пакет бисквити и няколко цигари.

*Записвам кодовата дума „**цигари**“.*

Виж ти, не знаех, че тя пуши.

- Всъщност пушеше – тъжно се поправям.

Бързо изяждам бисквитите (*възстановявам 2 точки **Живот***), допивам оставената чаша вода и освежен, излизам обратно в коридора.

Преминавам на ► *Епизод 192*

101

На пръв поглед в кабинета няма никой. Чува се само жуженето на шрайбпроектора, който осветява платното до дъската. Нещо с него обаче не е както трябва. Изглежда нагънато. Решавам да огледам по-внимателно, но при приближаването ми то изведнъж се свлича. Зад него като гигантски прилеп изскача и се нахвърля върху мен Лидия, учителката по английски.

- Откъде се взе тук, дявол да те вземе? – изкрещявам, докато гърбът ми се удря в стената отзад. Хватката на мацката е сериозна, облеклото ми пращи по шевовете. (*Записвам си кодовата дума **„дупки”.***) Мръсницата се е вкопчила в косите ми и се опитва да ме захапе за шията. По време на борбата забелязвам, че на масата е оставена книжка, на корицата на която разпознавам този смешник от „Здрач“, Робърт Патинсън. Всичко ми става ясно.

- Промил се е мозъкът ти от всичките тези боклуци! – изкрещявам в ухото ѝ. Това като че ли помага и оглушената Лидия ме пуска и се свлича под близкия чин.

Решавам да не рискувам и излизам обратно в коридора, хлопвайки вратата.

*Този инцидент ми струва парче от скалпа (губя 5 точки **Живот**).*

Връщам се на ► *Епизод 92*

102

Независимо от това, че завеждащата учебната дейност е дребна възрастна женица, тя насмалко да ме удуши.

Гърлото здраво ме стяга. *Изгубил съм 2 точки **Живот***, докато се отърва от нея.

Преминавам на ► *Епизод 81*

103

Хуквам към изхода. Малките демони ме преследват, хапейки ме по краката и дерейки ме с ръце. Достигам коридора сериозно окървавен. *Хвърлям 2 зара и полученият резултат изваждам от точките си **Живот**.* За щастие, успявам да завъртя дръжката за заключване и, изхвърчайки навън, да затръшна вратата след себе си.

Връщам се на ► *Епизод 92*

104

Изведнъж с тихо скърцане вратата на библиотеката се отваря. Изненадан се отдръпвам назад, но след това се окопитвам и влизам.

Библиотеката изглежда празна. Поучил се от горчивия си опит, първо надничам под масите и зад стелажите. Този път наистина няма никой. На масата стои шише минерална вода и чак сега осъзнавам колко съм ожаднял. С наслада отпивам от бутилката (*и си прибавям 3 точки **Живот***).

◘ *Ако знам кой е любимият автор на учителката по руски, мога да добавя 25 към сбора от поредните номера на буквите във фамилията и да премина по получилия се номер на епизод. Например: А е 1, Б е 2, Я е 30.*

◘ *В противен случай просто напускам библиотеката.* ► *Епизод 192*

105

Тряс! Ухапаната вие с някакъв неописуем, раздиращ до костите писък. За мен този крясък е като балсам за душата.

- Кой не познава Надя? Надя всички я познават! – процеждам през зъби, защото ми е трудно да говоря с пълна уста. С крайчеца на окото виждам как от 35-и кабинет изхвърчат още няколко заразени хлапета. Спират се и внимателно наблюдават случващото се. Не трябва да загубя!

- Но ако сега отидете в дома на Надя… – Вкопчили сме се като два звяра, като две разбеснели се шимпанзета, в чиято битка физическата сила и ловкостта не са от значение. Побеждава по-агресивният. Този, който ще стигне по-далеч.

Казано на прост език – бием се като деца.

- … там ще видите едно друго момиче… – скубя косите на Надя, сграбчвам шията ѝ и започвам да я душа.

Тя се отпуска и тялото ѝ се свлича на пода. Известно време я тъпча с краката си и довършвам:

- … което трудно ще познаете!

Учениците се отдръпват с уважение, а на приятелчетата на Надя им иде да се залепят за стените. Това е, на този етаж сега аз съм царят на зомбитата. Ъндед-Кинг! Оправям сакото си, изчиствам кръвта от ръкава. Пукнете се! Дяволът носи Прада. Дали се държа подобаващо – хич не ми пука! Коридорът на третия етаж от сега нататък е моя територия.

Вмъквам се през полуотворената врата на 35-и кабинет. Математичката са я разкъсали точно пред учебната дъска. До нея се въргаля деветокласник, а от шията му стърчи масивен алуминиев триъгълник. Алушка се е защитавала до последно като същински Павел Корчагин[6].

Нямам време да тъгувам по нея нея, бързо преравям първо бюрото, после джобовете ѝ, в които намирам ключ. Не съм сигурен, но май всъщност прилича на този, който търся.

*Записвам кодовата дума **„находка“***. Излизам обратно в коридора и спирам за миг да помисля. Мотаещите се наоколо зомбита за мене не са опасни, но ако започна да влизам в кабинетите, рискувам да се натъкна на такива, които не са видели моята битка с Надя. За тях няма да съм цар-господар, а просто парче месо. Може би си струва да се насоча направо към стълбището.

Отивам на ►*Епизод 92.*

106

Зомбитата ми се нахвърлят, сграбчили училищни столове. Боят ще бъде тежък (*Губя 14 точки **Живот***). Ако обаче ***Оръжието*** ми е ***бормашина*** или ***тояга с пирони***, то тогава мога да се защитя доста по-успешно (*Губя 10 точки **Живот***).

Ако след тази битка все още съм жив, е рано да се радвам – зад мен нараства тропотът от краката на тичащи ученици, а изходът навън все още е преграден от камиона и двамата пазачи до вратата.

Бегом към ► *Епизод 124*

---

[6] *Павел Корчагин е герой от романа „Как се каляваше стомана“ на руския писател Николай Островски.*

107

Уви, джобовете на панталоните ми са празни, разпрани са целите от активния ми живот от сутринта.

Връщам се на ► *Епизод 188, за да реша накъде да продължа.*

108

Прокарвам ръката си върху листите и в същия момент изревавам от болка. Ръката ми е защипана от някакъв малоумен капан, направен от перфоратор и телбод.

Губя 3 точки ***Живот****.*

- Не знаех, че с канцеларски принадлежности човек може така да се нарани – мисля си, докато стискам раненатa си длан.

◘ *Влизам в кабинета на директорката* ► *Епизод 191*

◘ *Или решавам, че ми стига толкова и излизам обратно в коридора* ► *Епизод 192*

109

- Утирок, имаш ли трева?

- Искаш ли да дръпнеш? – С безизразен поглед като на полегнал Буда Утирок ми подава току-що запалениа коз. Ясно е и без допълнително обяснение какво представлява тази недопушена цигара.

◘ *ще пуша* ► *Епизод 93*

◘ *няма да пуша* ► *Епизод 68*

110

Хватката на нападателя е здрава, а панталоните ми са доста стари. Износеният плат лесно се разпорва и остава в ръцете на хлапето.

Записвам кодовата дума ***„дупки“*** *и продължавам на* ► *Епизод 89*

111

Тъкмо отварям вратата, когато изведнъж отвътре някой ме хваща за вратовръзката и рязко ме издърпва в кабинета. С крайчеца на окото си мярвам изкривено от злоба лице. Станиславовна явно е заразена, но все още помни кой съм. От рязкото дърпане залитам напред, падам и си удрям лошо гърба в един чин.

Губя 3 точки ***Живот***.

Лариса Станиславовна е стиснала в едната си ръка дръжката на метла. Скача отгоре ми, плясва ме странично с нея и, смеейки се радостно, започва да ме души с дръжката, докато е седнала върху мен.

◘ *Ще хвана с ръце дръжката на метлата, за да я избутам нагоре* ► *Епизод 102*

◘ *Отпускам се, хващам я през кръста и я премятам над главата си* ► *Епизод 27*

112

Ако имам кодовата дума ***„медуза“*** ► *Епизод 84*

Металната врата на хранилището е заключена и е абсурд да я разбия.

Връщам се на ► *Епизод 143.*

113

В резултат от маневрата ми Артамонов се спъва и пада на пода. Наистина преди това ми смачква ръката (*губя 3 точки **Живот***), но на него падането му струва много повече.

Продължавам на ► *Епизод 16*

114

Колкото и да е странно, учениците внимателно ме изслушват. Лелчето от инспектората стои до вратата и наблюдава като цербер как протича урока. Видимо поддържането на дисциплината в класа толкова ѝ се е набило в мозъка, че никакъв газ не би могъл да пребори този навик.

Достатъчно е да спра да говоря за секунда заради пресъхналото ми гърло и тя ми се нахвърля, хваща ме за косата и удря главата ми в дъската. Следващия път, когато сгафя, е възможно и целият клас да ме разкъса.

И аз продължавам този странен урок, осъзнавайки, че може и да не продължи дълго…

КРАЙ

115

Успявам да се приближа до дърводелеца. Слугите му са останали по-назад, а от изхода ме делят само той и двамата му „охранители“.

- И аз съм като теб – прошепва ми той, докато целият трепери. – Ти също си запазил разума си. На улицата те чака единствено смъртта. Осссстани!

Цяла орда зомбита побягват от първия етаж, скачайки от стълбището и спират при вида на гвардейците сграбчили столове.

- Ще те защитя – не престава бачкаторът. – Ще построим нов свят. Осссссстани!

Не че ми се остава, но пък Хлебарката може и да е прав. Не ми ли е мястото тук, не съм ли заприличал и аз на тези, срещу които се бия? През колко много препятствия трябваше да премина... И за какво?

◘ *Ако имам записани които и да е две или повече от тези думи: **„едно“**, **„две“**, **„три“**, **„четири“**, **„жестокост“**, **„ярост“**, **„помощ“**, и **„Надя“*** ► *Епизод 45*

◘ *Ако не* ► *Епизод 124*

116

◘ *Ако имам записана кодовата дума **„диск”*** ► *Епизод 73*

◘ *В противен случай трябва да налучкам паролата* ► *Епизод 183*

117

На масата седи Жана Францевна, известна още като *Жаба* Францевна в ученическия фолклор. Безобидна глуповата лелка с физиономия на спечена керемида. Веднъж Артамонов я нарече Жаба по време на урок, за което получи от директорката предупреждение за изключване. Ръцете ѝ са на масата, главата ѝ е наведена върху ръцете, а раменете ѝ не помръдват. Дали е жива? Може би спи?

◘ *Приближавам се и проверявам* ► *Епизод 69*

◘ *Тихо се изнасям* ► *Епизод 92*

118

Пътят ми надолу по стълбището обаче е отрязан. На площадката между третия и втория етаж има стоманена решетка, остатък от миналото, когато училищата са приличали повече на Сталинград през 1942-ра. Не се знае кой е успял да я заключи, но няма да мога да проникна на долния етаж от тук, без да я отключа. За да минат покрай нея, учениците са принудени да се провират през теснината между перилата на стълбището. Скептично преценявам своите шансове – не, абсурд е възрастен човек да премине. В мен ли е ключът?

*Ако имам кодовата дума **„находка“**, отивам на* ► *Епизод 85*

Ако я нямам, се връщам се обратно на етажа ► *Епизод 92*

119

Главите на непълнолетните тъпаци послушно се обръщат към прозореца. Все пак лелката от „Просвета” заслужава адмирации. Докато ме е нямало явно е успяла да наложи строга дисциплина. Не знам дали е заразена, или не, но фактът, че е строила цял клас зомбита в редица, говори за висок професионализъм. Възползвам се от това, че и тя се е подвела и е обърнала очи към прозореца, и се измъквам навън, затръшвайки вратата. За по-сигурно щраквам ключа отвън.

Това няма да ги задържи за дълго, но сега всяка секунда е от значение.

*Записвам кодовата дума **„трик“**.*

Продължавам на ► *Епизод 148*

120

Част втора: „Спускане в Маелстрьом”[7]

Слизам по стълбите. Дишам на пресекулки, а в ребрата сякаш ме пронизват остри шипове. Всички тези премеждия не са подходящи за руски интелигент от средната класа. Вкъщи още се търкалят някъде гиричките от Семьонич. Колко пъти си обещавах, че още от следващата сутрин ще започна да тичам, да правя упражнения или да се запиша на бокс. А дори и на йога не тръгнах... „За нищо не те бива, Сухов!”, повтарям си наум за пореден път.

Учител от мене не се получи. Ако оживея, в учителската работа няма какво повече да ме изкуши. Смешно ми става като помисля, че бе нужен този малък апокалипсис, за да осъзная, че педагогиката не ми е призвание. От друга страна обаче трябва да призная, че първобитният звяр в мен ликува. Отдавна ми се искаше да изпочупя всичко наоколо. Включително и тъпите съвременни деца, чийто мозък е изяден от *Facebook*. И завеждащата учебната дейност, която без угризение изхвърляше училищен инвентар. И медицинската сестра Тонечка, която обожава да ходи без сутиен, а на предложението да се поразходим само се усмихва, въпреки че според слуховете даже и на гастарбайтерите позволява да ѝ правят... ремонти вкъщи!

Но стига вече! Да се наслаждаваш на отмъщението понякога е опасно. Някакви първични инстинкти се надигат от дълбините на моята душевност. Не трябва да се оставям да ме превземат. Може би отравянето с неизвестния газ не е останало без последствия за мен? Имам усещането, че пропадам в бездна. Сгромолясвам се във водовъртежа Маелстрьом, но без буренце.

Изведнъж ме връхлита страшна мисъл. А ако всичко това, което ми се случва, не е истинско? Алкохолен делириум или странична реакция от отравянето? Ами ако всички около мен са нормални и само във въображението ми те са агресивни?

Спирам се. Внимателно разглеждам сините и ухапванията по тялото ми. Не. Не може да бъде. Това са глупости, самата обективна реалност е в усещанията. Или пък не?

◘ *Ще седна на стъпалото и ще чакам идването на санитарите* ► *Епизод 137*

◘ *Ще отхвърля подобни мисли и ще действам, изхождайки от позицията, че съм нормален* ► *Епизод 154*

---

[7] *Разказ от 1841 г. на американския писател и поет Едгар Алън По. В него се разказва историята на един човек, попаднал в буре в големия водовъртеж Маелстрьом.*

121

А, ето къде е бил! Помня, че директорката намери скривалището на Глобуса. Хващам пистолета и това ме кара да се чувствам значително по-уверен. Имам точно шест патрона, което значително увеличава шансовете ми за оцеляване. Не знам дали съм Галахад, но днес ми провървя.

*В този случай по изключение мога да запиша второ допълнително Оръжие **„пистолет“**. Не е необходимо да изхвърлям настоящето си **Оръжие**, ако имам такова. В пистолета има 6 патрона. Когато патроните свършат или са по-малко от количеството, което е необходимо за съответния избор, не мога да го използвам в конкретния случай.*

Подсвирквайки радостно, излизам обратно в коридора.

Продължавам на ► *Епизод 192*

122

Тишина. Чува се само ритмичното „кап-кап” от далечната кабинка. В ъгъла казанчето пак е протекло, а под него се е образувало доста прилично гьолче. Спомням си как чистачката всеки път докладваше на шефката:

- Отново се е разляло вашето дяволско езеро.

◘ *Ако имам кодовата дума „**Галахад**“* ► *Епизод 132*

◘ *Друго интересно в тоалетната няма, затова излизам обратно в коридора* ► *Епизод 143*

123

- Ще пробвам да разбия вратата – казвам не особено уверено.

- В двадесет и трети кабинет правиха ремонт, може би там има някакви инструменти, – отвръща Любов Николаевна.

◘ *Ще пробвам да разбия вратата с рамо* ► *Епизод 138*

◘ *Ще се разходя до кабинет № 23* ► *Епизод 169*

124

- Излизам навън – казвам, гледайки втренчено в очите на дърводелеца, подобно на актьор от холивудски трилър.

Той се опитва да се повдигне и да намери под стола секача, но отравянето е нарушило координацията на движенията му и не успява.

◘ *Сега ще съм Джерард Бътлър в „300”* ► *Епизод 43*

◘ *Или Самюъл Л. Джаксън в „Парламентьорът”* ► *Епизод 173*

125

Вратата към библиотеката е заключена. Наистина, в покритото с плексиглас прозорче проблясва терминалът, подарък от Министерството на образованието. Според замисъла на чиновниците децата са длъжни да си поръчват чрез него необходимите им книги. Всъщност с тази екстра никой не се занимаваше, защото сегашните деца не са особено благоразположени към книгите.

След това забелязвам, че на екрана е изписан въпрос. О, забравих, че имаме викторина.

Ако на куп пред себе си заложиш
спечеленото, смело хвърлиш зар,
изгубиш, и започнеш пак, и можеш
да премълчиш за неуспеха стар;
Ако заставиш мозък, нерви, длани –
и изхабени да ти служат пак,

и крачиш само с Волята останал,
която им повтаря „Влезте в крак!”

Стиховете са толкова подходящи за сегашното ми състояние, че се спирам до масата, за да натисна едно от копчетата. Автор на тези строфи е

◘ *Джордж Байрон* ► *Епизод 145*
◘ *Ръдиард Киплинг* ► *Епизод 104*
◘ *Робърт Бърнс* ► *Епизод 59*

126

Медсестрата впива зъби в лицето ми. Да стигна до първия етаж и така нелепо да загина. „Гастарбайтерите са зло” е последната мисъл, която ми минава преди смъртта.

КРАЙ

127

*Записвам кодовата дума **„две”**.*

Блъсвам я с всички сила. Лека като перце, лелката пада на пода, ляга по корем и се опитва да стане, но вече е късно. Отблъсквайки ме от пътя си, братята Артамонови я настигат и започват да я ръфат като гладни хиени. Извръщам очи, за да не гледам ужасната гледка. Докато двамата не са се сетили за мен, бързо пропълзявам в дясното крило.

Отивам на ► *Епизод 143*

128

Тъкмо отварям вратата, когато в главата ме удря огромен магнит с формата на подкова. *Губя 4 точки **Живот***. В класната стая цари ужасен безпорядък. Осмокласниците скачат по чиновете като маймунки и ме замерват с всичко, което им попадне: кутии за моливи, тебешир и даже бюста на Менделеев, който избягвам на косъм.

Топлото посрещане бързо ме отказва от мисълта да проверявам тази стая и затръшвам вратата отвън. Разтривайки нарастващата цицина на главата си, решавам, че е по-разумно да посетя някое друго по-спокойно място.

Продължавам на ► *Епизод 188*

129

Бягам с всичка сила. Пръв ме настига Макс, спъва ме и двама се въргаляме по пода.

*Губя 4 точки **Живот**.*

Успявам да се озова над него и го затискам с тялото си (тук наднорменото ми тегло вече си оказва значение) и правя така, че той за известно време загубва връзка с реалността.

Но едва съм се надигнал от пода и върху мен се нахвърля вторият брат, Виктор.

Бързо на ► *Епизод 94*

130

По стълбите към първия етаж слиза съвсем друг човек – напълно различен от този, който снощи поркаше с даскала по физическо. Къде са изчезнали прегърбената,неуверена походка и вечно виновното изражение? Той сега е концентриран и съсредоточен, стъпва безшумно, а в очите му проблясват мълнии. Той – това съм аз.

Сега съм Джон Маклейн, който минава поредното препятствие в „Умирай трудно“, но с обувки

на краката. Моралните задръжки, интелигентната нерешителност – всичко се е изпарило като дим. Тигърът е опитал кръв.

А кой бях преди? Константин Юриевич Сухов, учител девета категория, със стаж от пет-десет години. По-скоро присъда, да ме прощавате, от пет до десет години поправителен труд в лагер. Твърд характер, неженен. В общуването с жените съм послушен, чакам инициативата да дойде от тях, мекотело, мързелив, материални условия – на границите на бедността. Пет години се опитвам да напиша книга, но съм стигнал до втора глава. Три години не мога да оправя мивката вкъщи. Загубеняк и това е.

Какъв станах? Не знам. Но промяната е налице. За добро или за лошо – нека друг да отсъди. Плюя на това. Боря се за живота си и все още го правя успешно. Направо съм скрит талант. И още – за пръв път не се колебая да взема решение. Чувствам се силен.

Продължавам на ► *Епизод 157*

131

- Ще се луташ из подземния свят и всички мъртви ще разберат кой си. – това е Хектор. Глупакът, който си въобрази, че е убил Ахил. – Дръзко му отговарям в неговия тон, готвейки се за бой.

- Сстоп! – със свистящ шепот дърводелецът спира своите „последователи“ – Приближи се, Ссссухоф! Ела по-близо!

Учениците се разпръсват. Какво е това? Дали не е капан? Но той е застанал на средата на пътя, който ме дели от изхода. Значи, ако се доближа до него, ще съм наполовина по-близо до целта.

◘ *Ще се приближа до Хлебарката* ► *Епизод 115*

◘ *Ще поклатя глава, че не съм съгласен* ► *Епизод 193*

132

Стоп! Какво казваше Ефремич? Владетелката на езерото? Бяла и чиста? Приближавам до разваленото казанче, внимателно го оглеждам и отварям резервоара...

Черен полиетиленов пакет. Вземам го. Отварям го. Пистолет, брат близнак на „Ескалибур”, с който географът ме заплашваше. Не съм забравил как в учителската стая обсъждаха, че Ефремич прави скривалища с оръжия и боеприпаси, готвейки се за Апокалипсиса. Пък и постоянно имаше навик да ги крие на различни места из училището. Струва ми се, че дори директорката Белова веднъж се бе натъкнала на един такъв тайник. Ех ти, Глобусе, ах ти, кучи сине!

Проверявам пълнителя и разбирам, че е рано да се радвам. Няма патрони. Разочарованието ми е неописуемо. Но за всеки случай ще взема пистолета със себе си.

*Записвам кодовата дума **„Ескалибур“**.*

След това напускам тоалетната и се връщам на ► *Епизод 143, за да направя друг избор.*

133

Фенерът ме прасва точно зад ухото, а черепът ми сякаш ще експлоадира от удара, но успявам да се задържа на крака и да го подмина тичайки.

*Губя 3 точки **Живот**.*

Продължавам на ► *Епизод 82*

134

Влизам.

Всичко изглежда спокойно.

◘ *Оглеждам масата на секретарката* ► *Епизод 108*

◘ *Или отивам в директорския кабинет* ► *Епизод 191*

135

Влача крака с извит настрани врат и след малко вземам завоя. Изминал съм половината път до преддверието, когато изведнъж вратата на близката класната стая се отваря с трясък и от нея излита нечие тяло, което счупва стъклото на отсрещния прозорец. Клетникът увисва безжизнено на острите като кинжал парчета стъкло. Всичко е в кръв, а усещането е сякаш пред очите са изпекли някого жив в микровълнова печка.

От самата класна стая ме наблюдава моят единадесети „а“ клас. На вратата стои непозната лелка в строг костюм. Мълниеносно ме пронизва предположение. Тя е от инспектората към „Просвета”! Откритият урок! Оглеждам учениците си и бързо разбирам, че всички са заразени. Ако продължавам да играя ролята си, сега трябва да се нахвърля върху излетелия топъл труп, да впия зъби, да ръфам живо месо...

Причернява ми пред очите. Може би, ако не го направя, краят ми ще бъде близък? Дали бих могъл да се преборя с тридесет средношколци?

◘ *Нахвърлям се върху трупа* ► *Епизод 162*

◘ *Престават да се преструвам на зомби и побягвам с всички сили. В този случай записвам кодовата дума* ***„пречка“*** ► *Епизод 148*

136

Плачът рязко секва и десетокласничката веднага се насочва по посока на звука, широко разтворила ръце като разбесняла се ламя. Тя прави невъзможното – отскача от радиатора, прелита през цялата стая и ме просва на земята. Търкаляме се по мръсния под, нанасяйки си удари един на друг.

Трудно успявам да победя.

Най-доброто Оръжие в тази ситуация би била ***гирата****. Ако я имам, препарирам десетокласничката с един удар и губя само 3 точки* ***Живот****. Във всеки друг случай губя 6 точки* ***Живот****.*

След победата вече мога да взема лоста, за който съм дошъл ► *Епизод 177*

137

Вместо санитари, върху мен се нахвърля орда зомбита и във въргала с тях *губя 8 точки* ***Живот*** (отчасти защото отначало даже не искам да се защитавам). След това решавам, че за да се запазя невредим, е по-добре да бъда реалист.

Отивам на ► *Епизод 154*

138

Ако характеристиката ми ***дебелак****, отивам на* ► *Епизод 146*

В противен случай си навехвам леко рамото (*губя 2 точки* ***Живот***) и нищо не постигам. За щастие, шумът не предизвика ненужно внимание.

- Почакайте тук, Любов Николаевна! – казвам с досада. – Скоро ще се върна.

Зад вратата се чува тежка въздишка. Явно никой не вярва в успеха на мисията ми.

Преминавам на ► *Епизод 169*

139

Забивам пирони в моето оръжие, с няколко удара в пода те потъват по-дълбоко.

Сега ***Оръжието*** *ми е* ***тояга с пирони****.*

Доволен от себе си се връщам на ► *Епизод 143*

140

Вече съм на улицата. Дробовете ми дрезгаво хриптят, боли ме яко от едната страна, а очите ми са заслепени от светлината. Не разбирам какво става, но все пак бягам, чувайки зад себе си тропота на десетки нозе, обути в маратонки. Аз съм Ралф от „Повелителят на мухите". Аз съм Джон Колтър, бягащият от племето на чернокраките. Тичам колкото имам сили.

След това от сиянието долита *Гласът*. Той заглушава, съкрушава и като стоманено шило пронизва черепната ми кутия:

- ЛЯГАЙ НА ЗЕМЯТА!

◘ *Падам на земята* ► *Епизод 190*

◘ *Продължавам да бягам* ► *Епизод 150*

141

Нагледах се на изродясали ученици, а и имам солидно количество изгледани филми за зомбита зад гърба си. С лекота започвам да имитирам специфичнта им походка и, влачейки крака, излизам в коридора. Тихо е.

Изведнъж иззад завоя на коридора, изплуват две фигури… братя Артамонови! Деветокласници, тъпи и агресивни като бойни петли. Миналата година цялото даскало очакваше с нетърпение завършването им, но Артамонови убиха надеждите и останаха да повтарят класа.

Братята вървят по коридора като заправски кочове и ритат всяка врата. Тряс! Тряс! Големи любители са на американския футбол, мътните ги взели. Дори след заразяването, движенията им изобщо не са забавени. Не ми обръщат внимание никакво внимание, така че може и да се разминем.

Внимателно съм се долепил до стената на коридора, но в този момент събитията приемат друг обрат. Артамонови разбиват поредната врата и от там като стрела излита другарката Стрелова. Тя е суха и източена като вейка женица. Понася се като ямайски спринтьор към мен, но двете бичета се втурват също толкова бързо след нея. Удави ме тя по нейно време в кръвта на учебните си планове – ох, само как ме удави!

Насочила се е право към мен. Като зомби съм длъжен да реагирам и да я нападна. Иначе просто ще бъде подозрително и има сериозна вероятност Артамонови да се нахвърлят върху мен.

◘ *Ако имам записана кодовата дума **„жестокост",** нямам друг избор освен да спазвам правилата на ордата и да се нахвърля на Стрелова* ► *Епизод 127*

◘ *Ако нямам тази кодова дума мога да я оставя да избяга* ► *Епизод 159*

142

Скачам на перваза на прозореца и когато дребосъците се събират пред него скачам над главите им. Те, объркани, се заблъскват едни в други и се натъркалят на купчина, а в средата ѝ като кулата в Останкино се забива крещящата Белова. Насочвам се към приземния етаж. Старая се да не мисля, какво ще се случи, ако вратата на пожарния изход е заключена.

Преминавам на ► *Епизод 155*

143

В дясното крило на втория етаж вниманието ми най-напред е привлечено от стълбището. На пръв поглед пътят надолу е свободен.

Обаче преди да поема надолу, имам и други възможности. Тук са разположени хранилището на домакинките и женската тоалетна. В тоалетната надали ще има нещо интересно, но пък може би си струва да надникна в хранилището.

◘ *Спускам се надолу по стълбите* ► *Епизод 153*

◘ *Влизам в тоалетната* ► *Епизод 171*

◘ *Опитвам се да вляза в хранилището* ► *Епизод 112*

144

Или съм се замотал повече, отколкото трябва, или пък лелката от „Просвета” е по-бърза от вятъра и вече ме е настигнала – именно нейната ръка първа ме сграбчва за лакътя.

◘ *Ако имам като **Оръжие пистолет** с поне 2 патрона в него, се връщам на 82 и дочитам епизода.Преди това задрасквам два патрона.*

◘ *Ако ли не, ми остава само да се опитам да я отблъсна от себе си* ► *Епизод 175*

145

- Не уцели! – терминалът изписва тъжна емотиконка и изгасва.

Връщам се на ► *Епизод 192.*

146

Засилвам се и се стоварвам върху вратата, която поддава от тежестта на тялото ми. Прорязва ме силна болка в рамото. В екшъните като че ли изглежда по-лесно. Но поне вратата вече не е заключена.

Преминавам на ► *Епизод 158*

147

*Ако имам кодовата дума **„радиатор“*** ► *Епизод 91*

Нещо в чантата шава.

◘ *отварям чантата* ► *Епизод 24*

◘ *влизам в кабинета по физика* ► *Епизод 128*

148

С няколко скока преодолявам двайсетте метра, които ме делят от преддверието, като същевременно се опитвам да не мисля за врявата, която се носи зад мен. Вляво от мен е вратата, вдясно е гардеробната, в която на половината закачалки има дрехи, а по средата са двете големи носещи колони. Никой няма! Пътят е свободен!

Аз се хвърлям към вратата, но тогава иззад едната колона изскача директорката Белова. Тя глухо ръмжи към мене, а идеално лакираните ѝ пръстчета хищно се свиват, подобно на вампир. Червените ѝ очички с изкуствените мигли сякаш ме пронизват. Не се колебая и за миг дали е заразена.

◘ *Без да спирам, тичайки я блъсвам с рамо и се хвърлям към вратата* ► *Епизод 11*

◘ *Спирам и се опитвам да я заобиколя* ► *Епизод 156*

149

С няколко изстрела разпръсвам тълпата и се насочвам към изхода. Между мен и вратата са само дърводелецът и двамата му стражи-портиери.

Задрасквам пет патрона.

Преминавам на ► *Епизод 124*

150

Серия ритмични похлопвания – и изведнъж нещо ме отблъсква назад. Лежа на земята, вторачил се в самия ад, в огнището на сиянието, за което се оказах недостоен.

- Канеда! Какво виждаш? Канеда! Какво виждаш? Канеда!

Шепотът на паметта е като морски прибой.

Не помня откъде е тази фраза. Умирам...

КРАЙ

151

◘ *Ако характеристиката ми е **„дебелак“**, отивам на* ► *Епизод 129*

◘ *Ако е **„пушач“**, отивам на* ► *Епизод 2*

152

Вече не зная откъде да намеря сили, но все пак някак си успявам да скоча. Приземяването не е от най-успешните и остра болка ме пронизва в лакътя. *Губя 2 точки **Живот**.*

- Като за параолимпиец не беше чак толкова зле – усмихвам се и се изправям.

Объркани, първокласниците са се струпали на купчина зад гърба ми. Над нея като кулата в Останкино се извисява виещата Белова. Отправям се към приземния етаж. Не искам и да си помислям, че вратата на пожарния изход може да е заключена.

Бягам на ► *Епизод 155*

153

Внимателно поглеждам надолу. Тихо е. Тъкмо започвам да слизам по стълбите, когато шум за гърба ми ми напомня, че не бива да се отпускам. Времето сякаш изведнъж спира своя ход. Обръщам се и виждам, че вратата към пожарния кран е отворена. Някой се е крил там, но доста късно го разбирам, защото вече е срещу мен. Невзрачен седмокласник, който вече замахва да ме удари с металната пожарна кофа. Нямам време да реагирам и да се предпазя.

◘ *Ако имам кодовата дума **„глава“*** ► *Епизод 161*

◘ *Ако не* ► *Епизод 174*

154

Е, няма да стане! Един мъж срещу дивата савана. Нао срещу племето на блатните зайци – това съм аз сега.

Спускам се на площадката на втория етаж, а отдолу долита врявата на цялата училищна орда. Разбиват се стъкла, чува се мляскане. Внимателно се прехвърлям през перилата. Знаех си… По-лош кошмар за учителите от малките класове няма. От първи до трети клас са като рояк оси. Аз, разбира се, сега съм Нао и ми е все тая, но по-добре да не се пъхам между шамарите. Просто ще затъна в тази маса от човешки личинки.

Ех, ако можех да скоча през прозореца... За съжаление, след като ни оборудваха компютърна стая, директорката Белова разпореди да се поставят решетки на всички прозорци на първия и втория етаж. Остава ми само да се промъкна през втория етаж и да опитам да се спусна по стълбите към лявото крило. От коридора не долита и звук, но аз знам, че тази тишина е измамна.

◘ *Ще мина на бегом* ► *Епизод 179*

◘ *Ще прибегна до хитрост и ще се престоря на зомби* ► *Епизод 141*

155

Вратата към приземния етаж е полуотворена и оттам ме лъхва свеж повей. Забавям своя бяг и спирам, преди да съм преодолял последните пет стъпала, които водят надолу. Вратата се охранява. Двама ученици със столове в ръце са застинали като безмълвни стражи от двете страни на нещо подобно на трон. По-скоро това е дървено кресло, умишлено украсено с груба резба със самоделни Лъвкрафтски мотиви. На него се е настанил дърводелецът на училището.

Наоколо няколко други ученици-зомбита усърдно трупат още столове. Началникът им ги

командва, а те раболепно изпълняват. Ако пробия през този концлагер, как ще се напия само...

Оберштурмбанфюрерът[8], който обикновено командва рендето и чука, сега замислено ме наблюдава.

- Сссууууухооооофф – главата на Хлебарката потрепва, но щом все пак говори, значи е запазил частица от разума си. Въобще може да се каже, че дърводелецът е алкохолик със солиден стаж и, че винаги е напълно спиртосан. Ако го подпалиш, ще изгори като плашилото от „Магьосникът от Оз". Сега обаче се се озовал в незавидна ситуация, затова се държи различно. Мозъчен енцефалит в битка срещу заразния газ, ако е уместна тази глупава аналогия. Мога да очаквам от него да направи каквото му скимне.

Хлебарката прави знак на своите помощници и те послушно зарязват заниманията си.

Той се изправя и озъбвайки се ми казва:

- Ще те оставя без очи, без уши и без език.

Стоп. Струва ми се, че знам от кой филм е тази реплика. Хлебарката е филмов маниак и прекарва цели дни забит пред служебния телевизор. Явно там го е чул. Това е от филма:

◘ *„Аватар"* ► *Епизод 176*

◘ *„Троя"* ► *Епизод 131*

◘ *„Убийствен пъзел"* ► *Епизод 17*

156

Иззад втората колона се показва още някой. Счетоводителката, първа приятелка на директорката Беладона, с която са „дупе и гащи". В ръцете си пак носи счетоводни книги. Невъобразимо мракобесие.

Но двете дяволски изчадия не бързат да нападат. Без да откъсват поглед от мен, те отиват към стената. Нима ги уплаших? Сухов, директорката ти е зомби и се страхува от тебе... Пълно безумие.

Пътят към вратата вече е свободен. Зад мен тропотът на крака на единадесети „а" клас се усилва така, сякаш всички ученици бързат да не изпуснат купона.

◘ *Хвърлям се към вратата* ► *Епизод 71*

◘ *Ще изчакам, за да разбера какво са намислили тези две хиени* ► *Епизод 75*

157

Намирам се в дясното крило на първия етаж. Преддверието е съвсем близо – трябва само да свърна зад ъгъла, а оттам са има-няма двайсетина метра... Но заради горчивия си опит до момента, решавам да не избързвам. Шумът, който се носи от коридора, предполага, че тези двайсет метра могат да са най-дългите в живота ми. Имам възможността да прибегна до хитрост, ако пожелая.

◘ *ще се преторя на зомби и ще насоча директно към изхода* ► *Епизод 135*

◘ *ще остана себе си и ще разгледам кабинетите наоколо* ► *Епизод 192*

158

Учителката по руски развълнувано надниква навън и внимателно се оглежда. Тихо е. Засега шумът, който предизвиках, не е привлякъл никого. Любов Николаевна ме поглежда:

- Боже мой, Константин Юриевич, вие изглеждате ужасно!

- Знам, само моля ви говорете тихо! Вървете след мен.

С решителна крачка се отправям към към стълбите в дясното крило на училището, а Николаевна ситни след мене.

- А вие сте се променили, Сухов – шепне тя. Жестоката бръчка покрай устата ви се е задълбочила, движите се по-целеустремено, погледът ви е станал по-суров. Изглеждате така сякаш времето не ви е пожалило.

- Няма нищо, Любов Николаевна, не се страхувайте. На война – като на война. Нашата работа е

[8] *Бел. превод. – старши командир на щурмовите части на SS.*

да носим гордо бремето на белия човек пред тези туземци.

Тя се разсмива. Чувствам, че адът, който бушува в мозъка ми, бавно се успокоява, сякаш върху прибоя на вълните са излели китово масло. Звукът все пак е чудесен – обикновен смях. Тук коридорът се завърта и изведнъж пред мен виждам нещо, сякаш изскочило от картина на Гоя.

Очертанията са човешки, но всичко останало... Мазната бяла кожа е покрита цялата с кървави петна. Плоска глава, излята от метал. Чудовищни пипалца, мърдащи около главата. Какво е това – Горгоната Медуза?

- Много ми се иска да хапна. Знаете ли, Костя, когато взех от библиотеката „Сияйна зора" на любимия ми писател Джек Лондон, сложих зад книгите... – В този момент се чува стон. Любов Николаевна вижда това, което и аз, и хващайки се за сърцето, се свлича на пода. Подхващам я с две ръце, но по восъчно бялото ѝ лице разбирам, че вече е късно. Сърцето ѝ сигурно е спряло веднага. Страшен спасител съм, няма що.

Пускам на пода тялото и се обръщам към чудовището. То ми се нахвърля. Изведнъж илюзията изчезва и разбирам кой е пред мен. Това е готвачката от столовата, а на главата ѝ просто е обърната тенджера със спагети. Стелещата се на кълбета мъгла, нервната обстановка и рошавата ѝ външност си направиха лоша шега както с с мен, така и със спътничката ми.

*Ако **Оръжието** ми е **флейта**, губя само 1 точка **Живот** (оказва се, че ако свирнеш с флейта в лицето на човек с нахлупена тенджера на главата, него не го чака нищо добро). Ако нямам **флейта**, ще трябва доста да се поозоря – губя 4 точки **Живот**.*

Навярно всичко се получи много глупаво.

*Записвам кодовата дума **„медуза"** и отивам на* ► *Епизод 143*

159

Братята насочват вниманието си към мен. То се и очакваше, де. Вече е късно да отстъпвам.

Преминавам на ► *Епизод 194*

160

- Е, какво, Сухов – промърморва мустакатият, наливайки си от матовата мензурка – Как ще живеем занапред? Току-виж и директор те направили? Май ще има недостиг на кадри.

- И на ученици също – тъжно отговарям аз и рязко изгълтвам цялото съдържание на импровизираната чаша. По тялото ми се разлива приятна топлина. Сядам с подгънати крака, облягам се назад и затварям очи.

- Ама ти… какво… – пелтечи учителят по физическо. – Що за песимист си? Ще заживеем по новому, точно това ти говоря.

- Абе, всичко ще си е по старому – въздъхвам аз. – Сипвай!

Чувствам се като най-долната отрепка. Даже не си представям как ще заспя тази нощ без водка. Просто не мога да си го представя...

КРАЙ

161

В последния момент някаква сянка безшумно отнася седмокласника.

Възстановявам равновесието си и разбирам, че току-що ме е спасил Сандов, мрачният неразговорчив татарин от единадесети „б" клас, на когото всички предсказваха бъдеще в някоя колония или трудов лагер. Най-смешното е, че съдейки по това, как се нахвърли на криещия се в пожарната защита, той самият също е заразен. Но защо ме спаси?!

И тогава разбирам, че днес някъде видях тази късо подстригана окървавена глава. Именно Сандов за малко не го разкъсаха във физкултурния салон, когато отстраних нападателите му и ето, че той сега ми се отблагодарява.

Дявол знае какво се случва в неговата избръсната чутура. Решавам да не рискувам и бързо се спускам надолу.

Отивам на ► *Епизод 130*

.

162

*Записвам кодовата дума **„едно”***

За моралната страна на постъпката си не искам да се замислям. Изхвърлям от главата си всички мисли и правя това, което трябва. Играя роля. Повдигам окървавената си муцуна, а класът ми ме посреща с одобрително ръмжене. Лелката от „Просвета” ме отблъсква, средношколците се струпват около нея, за да се насладят на пиршеството. Отдалечавам се колкото се може по-бързо. Дългоочакваното преддверие е съвсем близо. Отдалечавам се колкото се може по-бързо с надеждата, когато учениците най-накрая тръгнат след мен, да съм изчезнал от полезрението им.

Отивам на ► *Епизод 148*

163

Сейфът се отваря. Доволен от себе си, бързо оглеждам съдържанието му. Пачки пари, хиляда и няколко долара по скромните ми изчисления. Доста пари се плащат, за да учиш в нашето училище. Чувал бях, разбира се, за специалния подбор при приема, но никога досега не съм се връзвал на тези слухове.

Обаче сега не ми е до това. Вземам от сейфа нещо много по-интересно. Пълнител за пистолет.

◘ *Ако имам кодовата дума **„Ескалибур“*** ► *Епизод 121*

Ако не, засега няма за какво да го използвам, но за всеки случай го прибирам в джоба на сакото си.

◘ *След това излизам обратно в коридора* ► *Епизод 192*

164

Няколко секунди всичко е спокойно.

Преминавам на ► *Епизод 183*

165

Кабинетът ми е заключен и е останал непокътнат. Отдъхвам си, озовал се в позната обстановка, като очите ми дори леко се насълзяват. Не ценим това, което имаме.

На масата забелязвам своята акумулаторна бормашина, която бях заел на училищния майстор.

◘ *Ако имам кодовата дума **„бургия“**, мога да си направя ново **Оръжие** – **бормашина**. Без бургия бормашината не ми върши никаква работа и я оставям.*

◘ *Така или иначе, след кратък отдих напускам кабинета си* ► *Епизод 188*

166

Втората ръка ми е свободна и се възползвам от това. Когато нанасям удар напосоки зад себе си, чувам задавен стон, и тогава се сещам за парчетата стъкла, който са прикрепени за юмрука ми.

Хватката се разхлабва и аз успявам да се отскубна и да се втурна към вратата. От шията на узбека шурти кръв, но хич и не помислям, че ще мога да надвия тези двамата. Стига ми, че току-що съм избягал от смъртоносна опасност.

Изскачам обратно в коридора.

*Тази случка ми струва 2 точки **Живот**.*

Връщам се на ► *Епизод 192*

167

Срещу кабинета по физика на перваза на прозореца е оставена чанта. Струва ли ми се, или тя лекичко помръдва?

◘ *Приближавам се по-близо* ► *Епизод 147*

◘ *Ще забравя за това и ще вляза в набелязаната врата* ► *Епизод 128*

168

Схватката завършва както повелява традицията след точно два рунда. В боя пропускам само един удар и *губя 2 точки **Живот**, в случай че имам оръжие. Ако съм без **Оръжие**, пропускам два удара и губя 4 точки **Живот**.*

Отивам на ► *Епизод 196*

169

Някой плаче в двайсет и трети кабинет. Тихо и с прекъсвания като на вещица от *Left4Dead*. Престрашавам се и влизам смело.

До прозореца приглушено ридае Хрустовска, пълничка, но палава десетокласничка. Около нея в купищата строителен боклук стои нужният ми лост. Най-добрият помощник на взломаджията.

◘ *Тихо ще се промъкна покрай нея, за да си взема каквото ми трябва* ► *Епизод 189*

◘ *Ще се обадя отдалеч на ревлата* ► *Епизод 136*

170

- Рушвети не взимам.... обидно ми е за държавата – отмествам камерата от себе си. Операторът се опитва да ме спре. Здрав е малкият, и ако беше вчера, не бих посмял да го предизвиквам. Но вече не ме е страх. Изблъсквам го и си тръгвам.

Медиците се приближават към мен с бинтове. Заобикалям ги. От линейката ми се обажда учителят по физическо:

- Сухов, искаш ли да ударим по едно? Тук има! Как успя да слезеш от четвъртия етаж сред тази напаст? – в гласа му се усеща неподправено уважение. – Е, не си останал читав, ненормалнико.

Изпълнен е със симпатии, така, сякаш селото се е срещнало с града.

◘ *Ще ударя сто грама (ако имам записани две или повече от тези кодови думи – **„едно“**, **„две“**, **„три“** или **„четири“**, трябва да избера този вариант)* ► *Епизод 160*

◘ *Ще отговоря, че не ми се пие* ► *Епизод 200*

171

Докато влизам, закачам с единия си крак кофа пълна с вода и замръзвам на място. Това може да значи само едно...

И наистина в пролуката на вратата срещу мене се появява Петровна. Чистачка на неопределена възраст, облечена в син парцалосан халат, съска като змия.

- *Choose your destiny!* – се чува от коридора. Радиоточката отново работи. Петровна изведнъж изстрелва храчка срещу ми, която по чудо избягвам. Слюнката избелва и разяжда боята на вратата за секунди. От устата на чистачката излизат балончета. По дяволите, може би се е нагълтала с перилни препарати?

- *Excellent!* – хвали ме за бързата реакция металният глас от радиоточката. Петровна се нахвърля върху мен, размахвайки дълъг мръсен парцал.

- *Fight!* – Някой там горе в музикалната зала, че и по-нагоре, има странно чувство за хумор. С въртележка по хлъзгавия теракот я нападам.

◘ *Ако моето **Оръжие** е **дръжка на метла*** ► *Епизод 187*

◘ *Ако е друго* ► *Епизод 168*

172

Приближавам се към кабинета – заключено е. Но все пак това е моят кабинет и имам ключ за него. Няколко продължителни секунди го търся в джобовете си...

◘ *Ако имам кодовата дума **„дупки“*** ► *Епизод 107*

◘ *Ако не* ► *Епизод 165*

173

Още от филма *„Парламентьорът”* знам, че не е необходимо да си хабиш думите напразно. Хващам дърводелеца за гърлото:

- Заповядай им да се отдръпнат! Бързо!

Самозваният фюрер хрипти и маха с ръце към своите слуги. Те неохотно се подчиняват, но отзад чувам тропота на десетки крака. Пускам го и се хвърлям към вратата. Вече съм на самия праг, когато в гърба ме удря рендето, хвърлено по мен от гадната Хлебарка.

*Губя 2 точки **Живот**.*

Краката ми се преплитат, но само за миг, и не спирам да тичам

Отивам ► *Епизод 140*

174

Чудовищен удар по главата ме просва на земята. Превивайки се на кълбо по стълбите, за няколко секунди губя съзнание.

Когато идвам на себе си, с огромно усилие съумявам да се изправя. Най-малкото съм получил сътресение на мозъка. *Губя цели 6 точки **Живот***. Нападателят се е скрил. Поклащайки се и борейки се с виенето на свят, се спускам надолу и постепенно се съвземам.

Продължавам на ► *Епизод 130*

175

Много времеемка идея... Гонещите ме настигат и по-нататъшната съдба на учителя по история в 43-то СОУ се изразява в три думи:

РАЗКЪСАН НА ПАРЧЕТА!

КРАЙ

176

- Всичко се е променило. Струва ми се, че реалният свят е там, а това тук е само страшен сън – отговарям му с цитат от творението на Камерън и… разбирам, че не съм познал.

Отивам на ► *Епизод 193*

177

Старая се да стъпвам колкото се може по-тихо, докато се връщам в кабинета по руски език и, молейки се, натискам здраво с лоста. Вратата се отваря с леко скърцане.

Хвърлям станалия вече ненужен тежък лост (или пък може да го оставя, но само в качество на ***Оръжие***, а сегашното да изхвърля).

Продължавам на ► *Епизод 158*

178

Без малко да последвам техния пример. Бях на границата. С какво съм по-добър от тази сган? Ръцете ми треперят, не разбирам изобщо какво ми говорят. Физкултурникът разпръсва тълпата около мен.

- Разкарайте се, не виждате ли, че е изпаднал в стрес? – колегата ми подава някаква стъкленица. – Бързо, на екс, хайде!

Спиртът изгаря гърлото ми. Наслаждавам се на приятното усещане.

- Искам още!

Отивам на ►Епизод 160

179

Изведнъж иззад завоя на коридора, като „от остров по средата на реката" изплуват две фигури… братя Артамонови! Тъпи и агресивни като бойни петли деветокласници. Миналата година цялото даскало очакваше с нетърпение завършването им, но Артамонови убиха надеждите и останаха да повтарят класа.

Братята ме забелязват и се спират. Застиваме в срещуположните краища на коридора, подобно на каубои от Дивия Запад в очакване на престрелка.

- Здравейте, дяволи мръсни! – Спомням си, че любимата игра на Артамонови по физическо беше американски футбол. Те даже специално изучиха правилата, тъчдауните, куотърбеците... Винаги съм се страхувал от стълкновение с тях. Как да реагира възрастният на агресията на закоравелите подрастващи? Засега устоявам, но нещо ми подсказва, че този път няма да се разминем безпроблемно.

Нещо изщраква и от училищната радиоточка долита хриплив глас, който нарушава очарованието на момента:

По поведению - "двойка";
Гаражи и помойка;
Соседка, девочка Зойка;
В кафе украдена слойка.

Братята се наежват. Стоп, вече я знам тази песен.

На жвачку, всю из гудрона,
Менял два старых погона.
И лимонад - из сифона,
А в тайнике - два патрона!

Артамонови се хвърлят напред със скоростта на гепарди, преследващи плячката си. От точка А към точка Б се насочват два локомотива. Колко ще са живите в точка Б?

И снова супербизоны
В миражах Аризоны.

Подиграват ли се?

Сосед вернулся из зоны
Совсем другой но резоны

Страх ме е. Цялото ми същество говори, че трябва да се върна и да избягам. Та аз съм само един обикновен учител по история, а не Брус Уилис.

◘ *Ако имам кодовата дума **„амоняк“*** ► *Епизод 199*

Ако нямам:

◘ *Побягвам, като се опитвам да се скрия зад завоя по коридора* ► *Епизод 151*

◘ *Ще остана на място, решавайки, че няма да се дам на някакви си недорасляци* ► *Епизод 194*

180

Давам интервю. Ще ми платят... Добри пари... За кой ли път преразказвам по разни телевизии какъв смелчага съм. Украсявам, разбира се, без това не може.

Привиквам към парите и популярността. Сега обмислям да участвам в „*Big Brother*”. Да намеря любовта, kiss, kiss...

Нощем сънувам мокри сънища.

КРАЙ

181

Приближавам се до вратата и натискам бравата. Заключено е.

- Кой чука? – чува се треперещ женски глас.

Веднага го разпознавам – Любов Николаевна, учителката по руски и литература, най-милата старица. Най-сетне не съм сам.

- Любов Николаевна, аз съм Сухов – шепна. – Радвам се, че умът ви е в ред. Предполагам, че вчера сте пили?

Чуват се леки стъпки – учителката се приближава до вратата.

- Константин Юриевич, толкова се радвам, че сте жив – гласът ѝ е развълнуван – Пийнах всичко на всичко две чашки шампанско, дъщеря ми имаше рожден ден... Но как разбрахте?

- Тези две чаши са ви спасили – тук разбирам, че е още рано да кажа „живота”, затова казвам... – разсъдъка. – Отворете ми, Любов Николаевна!

- Бих се радвала, но счупих ключа – с разстроен глас ми отвръща старицата. – Толкова много бързах да затворя вратата, а и в коридора ставаха такива неща... Сухов, нали няма да ме оставите тук? Сухов?

Давам си сметка, че да разбия вратата означава да привлека вниманието към себе си. Трезво оценявам обстановката и решавам:

◘ *Ще оставя учителката по руски. Ако се измъкна, ще дойда да ѝ помогна – сам се успокоявам. – В този случай записвам кодовата дума **„помощ“** и се връщам на* ► *Епизод 188*

◘ *Ще се опитам да ѝ помогна* ► *Епизод 123*

182

Надявам се да намеря бинтове и медикаменти в медицинския пункт, за да си превържа раните. В началото изглежда, че тук няма никой, но тъкмо се приближавам към шкафа, когато зад зъболекарския стол се подава медицинската сестра Тонечка. Престилката на гърдите ѝ е разкъсана, но тази гледка точно сега няма как да ме зарадва. Тя цвили към мен и извива тялото си нечовешки.

Отстъпвам крачка назад. Изведнъж зад платнения параван се измъква един работник-узбек, от тези, които правят текущия ремонт на сградата, хваща ръката ми и я извива зад гърба ми.

- Майтап си правите – отчаяно хриптя аз, опитвайки се да се измъкна от хватката. – Медицинска сестра и работник. Класика в жанра.

Не успявам да се измъкна, тъй като ръцете на хилавия азиатец са здрави като стоманени въжета. Разбира се, може цял ден да се въртим така нагоре-надолу. Тонечка обаче се приближава.

◘ *Ако имам кодовата дума **„шипове“*** ► *Епизод 166*

◘ *Иначе се опитвам отчаяно да се измъкна* ► *Епизод 126*

183

В резултат на опитите ми екранът светва в отровнозелен цвят, появява се знака за радиоактивна заплаха и най-неприятното... тонколонките започват да вият като при сирена на гражданска защита.

Преподавателят по информатика воден от параноята си ми е спретнал неприятен капан. Изпод чиновете, отмествайки машините, се измъкват очилати зомби-зубъри. Насочвам се към изхода, отбранявайки се от разбудените нападатели. Малките канибали ме хващат за краката и впиват зъбите в глезените ми. *Докато се добера до вратата, губя 4 точки* ***Живот*****.**

Вече в коридора, затръшвам вратата след себе си вратата и се замислям накъде да поема.

А сега на ► *Епизод 188*

184

Нищо не се случва.

Разочарован се връщам обратно на ► *Епизод 192*

185

Трескаво се опитвам да осмисля чутото, в главата ми е пълен хаос. Какво, по дяволите, се случва? Половината от моите преследвачи са били в съзнание? Просто са се престрували?!

- Как ще коментирате станалите събития? – журналистката ме хваща за лакета в здрава хватка и се опитва да намести микрофона. Ако решите да дадете интервю – ето ви визитната ми картичка, звънете ми по всяко време. Или може да напишете книга? История за това, как сте успели да оживеете в този ад; навярно ще стане бестселър.

В очите на журналистката подскачат доларчета.

- Аз самата бих ти дала премия – пръхти жената от прокуратурата. Медал „За героична самоотбрана" или орден „Убиец на чакали" втора степен.

◘ *Ще дам интервю* ► *Епизод 180*

◘ *Ще се откажа* ► *Епизод 170*

186

◘ *Ако имам кодовата дума* ***„трик"****, се връщам на* ►*Епизод 82 и продължавам да чета.*

◘ *Ако не преминавам на* ►*Епизод144*

187

Петровна е майстор на боя с парцал и знае всички силни места на това оръжие. Този факт усещам върху себе си, поемайки няколко ослепяващи удара с парцала по лицето.

Победата в този двубой ще ми коства 6 точки Живот (и то заради несполучливия избор на ***Оръжие****).*

Отивам на ► *Епизод 196*

188

На втория етаж мога да погледна в:

◘ *Кабинет № 25 по руски език и литература* ► *Епизод 181*

◘ *Кабинет № 26 по биология* ► *Епизод 19*

◘ *Кабинет № 24 е моят по история* ► *Епизод 172*

◘ *Кабинет№ 27 по информатика* ► *Епизод 197*

◘ *Кабинет № 28 по физика* ► *Епизод 167*

◘ *Или да се насоча към дясното крило* ► *Епизод 143*

Кабинетите от двадесет и първи до двадесет и трети са в ремонт. Там няма какво да правя. Ако съм бил вече в някой от кабинетите, нямам намерение да влизам пак.

189

◘ *Ако имам кодовата дума **„дупки“** отивам на* ► *Епизод 195*

◘ *В противен случай* ► *Епизод 177*

190

Снишавам се ниско до земята, без да осъзнавам какво правя, доверявайки се сляпо на гласа, идващ сякаш от нищото.

Прозвучават няколко откоса, последвани от предсмъртни викове. После всичко утихва.

Ослепяващото око на дракона бавно угасва. Предпазливо вдигам глава. Пред мен има верига от прожектори, разхвърляни на всички страни и железобетонни конструкции от ЗИЛ-ове. От позициите на спец частите се чува звук на презареждане, дулата на калашниците димят в нечии ръце...

Изпълва ме непонятно усещане за безтегловност. Аз съм щастлив, щастлив като американски морски пехотинец в делтата на Меконг, долавящ звука на пристигащите хеликоптери. Черните фигури в бронежилетки се приближават.

- Ей, раненият, к’во се хилиш? – чува се приглушеният глас под черен респиратор.

- Нищо – кимам с глава.

- Ставай – супервойникът ми подава ръка.

Изправям се.

- Ваш човек ли е? – чува се женски глас от колата.

- Наш е! – отговаря ѝ познат басов мъжки глас. – Учителят по история. Сухов.

На стъпалото на линейката седи учителят по физическо. Възрастна жена в официален костюм записва нещо за себе си в папката.

- Браво, историко! Един човек от цяло училище. Герой на нашето време. Така... Сухов в болницата, труповете в карантинното, останалите в изолатора.

Какви останали?! Обръщам се и виждам, че „зомбитата“ се предават едно след друго. Тези, които ме гонеха, са загинали. Но някои се чули командата и са легнали. Но как?! Как са я разбрали?!

До нас изведнъж се появява телевизионен оператор, който насочва камерата към блондинка с вързана на опашка коса. Краката на репортерката са до коленете опръскани с кръв, но в кадъра това не се вижда.

- Продължава почистването на Краснофлотски район – започва да бърбори тя без да си поеме дъх. – В сградата са намерени около тридесет оцелели. Както вече е известно, действието на газа бързо отслабва и много жертви идват на себе си буквално след половин час. За съжаление в училището, както и в сградата на кметството, хората продължават да се преструват на зомбита, имитирайки техните движения и надявайки се по този начин да оцелеят. Какво им е струвало да играят тази роля – кой знае? Бог ще ги съди.

- Не Бог, а прокурорът – намесва се жената с папката. – На зомбита ми се правят. В кметството нито един нормален няма. Може и да е имало, само че са ги изяли „преструващите се”. Тепърва да ги защитаваме, още по-зле ще стане.

Камерата показва натъпкания с тела камион. Съдейки по лигаво повдигнатите устни на „прокуроршата”, малко от чиновниците-преструвачи са хванати живи.

– Все пак, един от живите в училището е запазил човешкия си облик – русата кифла ме посочва.

Камерата послушно я следва.

◘ *Ако имам записани поне две от тези думи **„едно“**, **„две“**, **„три“**, **„четири“**, **„жестокост“**, **„ярост“**, **„помощ“**, **„Надя“*** ► *Епизод 178*

◘ *Ако ли не* ► *Епизод 185*

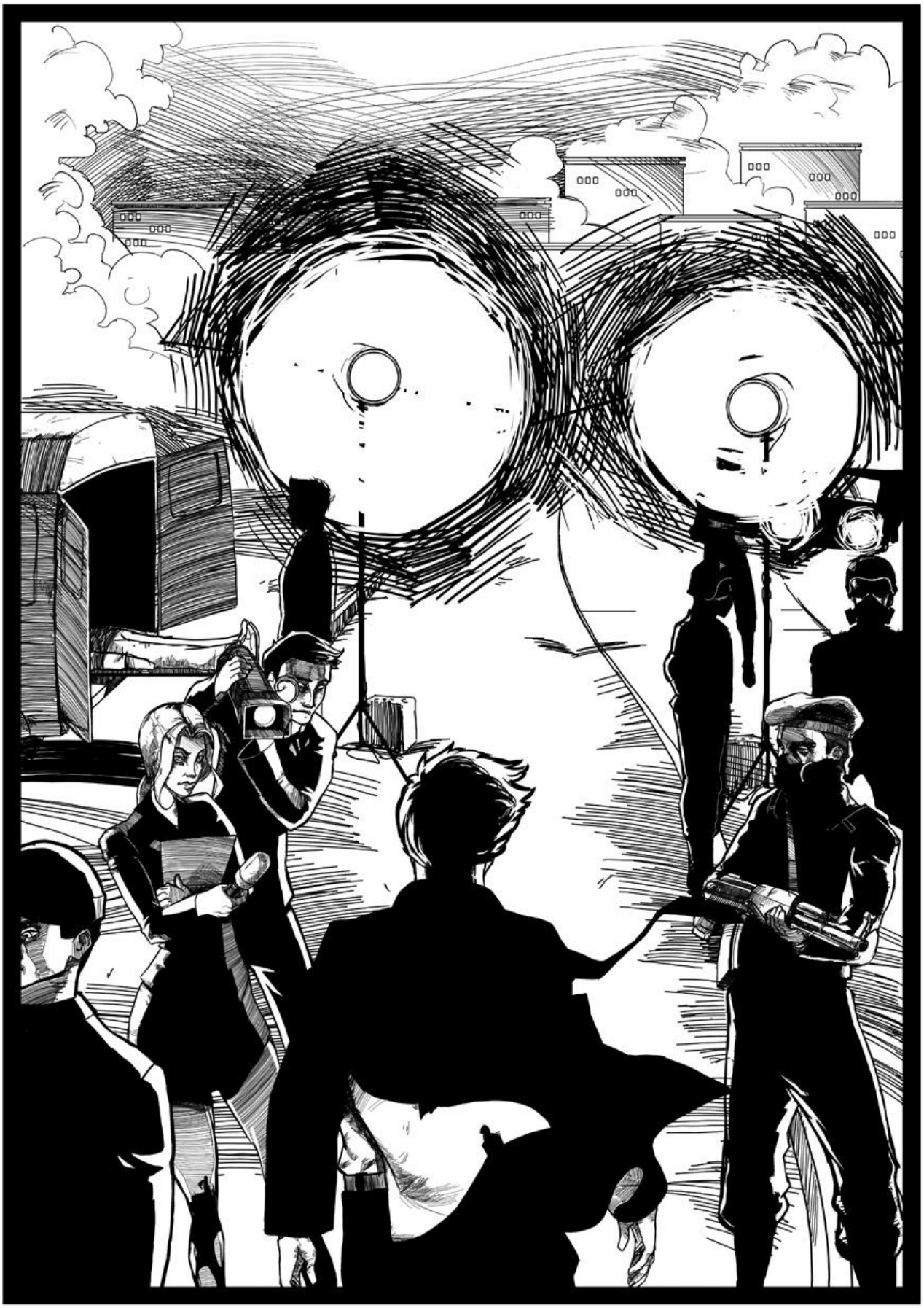

191

В кабинета на директорката няма нищо интересно освен, разбира се, сейфа. Сейфът е новичък, вносен, затворен с код. Не знам защо съм сигурен, че знам кода и набирам думата:

◘ *pussycat70* ► *Епизод 163*

◘ *iskam_shuba* ► *Епизод 198*

◘ *qwerty* ► *Епизод 184*

192

Близо до мене има още няколко интересни места, които вероятно си струва да се видят, преди да се озова на финалната права.

◘ *Вляво от стълбите са секретариатът и директорският кабинет. Две в едно* ► *Епизод 134*

◘ *Вдясно е библиотеката* ► *Епизод 125*

◘ *Спускайки се още по-ниско на приземния етаж, попадам в лекарския кабинет* ► *Епизод 182*

В случай че съм посетил вече някоя от тези стаи, втори път няма да вляза.

◘ *Ако най-много от всичко ме привлича свободата, просто тръгвам по коридора към преддверието* ► *Епизод 98*

193

- Дрррръжте гоооо! – по команда на дърводелеца целият му зомби-екип се нахвърля върху мен.

◘ *Ако **Оръжието** ми е **пистолет** с поне 5 патрона* ► *Епизод 149*

◘ *Ако ли не, ще трябва да вляза в ръкопашна схватка* ► *Епизод 106*

.

194

Когато братята се приближават, заставам така, че да могат да ме атакуват само поотделно. Пръв към мене се хвърля Макс. Усещането при сблъсъка е сякаш са ме ударили с чук в гърдите. *Ако съм с характеристика **дебелак,** губя 4 точки **Живот**, а ако съм **пушач,** губя 6 точки **Живот**.* Търкаляме се по пода на кълбо, а яростта ми няма предел. Ах ти, мръсна свиньо!

Намирам се отгоре и няколко пъти приклещвам Макс с глава към пода. Придобивам нови сили от обхваналия ме бяс. Даже не съм предполагал, че съм способен на това. *Записвам кодовата дума **„ярост“**.* Навярно за пръв път след уволнението ми от армията срещам опасността лице в лице, гърди с гърди, оголил хищно зъби. Покрит съм с мазна течност, спирам... мамка му!

Изправям се. Вторият брат, Виктор, се нахвърля отгоре ми като тайфун.

Преминавам на ► *Епизод 94*

195

Висящата на панталоните кръпка ме подвежда. Тя се закача за пирона, стърчащ от дъската, панталоните ми се скъсват с противно пращене, а дъската със скърцане пада на пода – накратко, от мене не става наемен убиец.

Продължавам на ► *Епизод 136*

196

Преломният момент в двубоя се случва, когато Петровна се спъва в кофата си. Чистачките, подобно на сапьорите, имат право само на една грешка. Не ѝ позволявам да се изправи на крака, като я натискам с цялото си тяло, както повеляват най-добрите традиции на борбата.

- *FATALITY!* – гръмогласно се обажда гласът и музиката спира.

Отивам на ► *Епизод 122*

197

Класната стая е пуста. Едва се чува тихото жужене на охладителите. Учителският компютър е включен, но на екрана на монитора е полето за въвеждане на парола. Има парола! Наистина цветът на темата не е стандартният синьо-бял, а пурпурночервен.

◘ *Пробвам да въведа паролата* ► *Епизод 116*

◘ *Напускам класната стая и се връщам на* ► *Епизод 188*

198

Не се случва нищо.

Разочарован се връщам обратно на ► *Епизод 192*

199

По-скоро по интуиция намирам шишето с амоняк и със замах го разбивам на пода пред себе си. Запушвам с ръка носа си и побягвам. Артамонови вдишват с пълни гърди вонящия облак и рязко спират. Но не става това, което очаквам. На тях въобще не им прилошава и не припадат, а започват трескаво да лижат пода. Ни да дадеш, ни да вземеш – „Котки и валериан”, режисирана от Роман Виктюк.

Какво се е случило с обонянието им, какви центрове в мозъка им са нарушени – не става ясно. Но докато са изведени от играта, може аз самият да се опомня.

Преминавам на ► *Епизод 188*

200

- Остави – отговарям. - И не съм Сухов, а съм Константин Юриевич.

Какво да ви кажа: от мен учител не излезе. Ще трябва да се преквалифицирам в домоуправител. С тези глупави устапбендеровски мисли поемам към еднаквите пететажни тухлени блокове.

Не съм сигурен, че съм се отказал завинаги да пия и да пуша. Не съм сигурен, че ще отида да се набирам и да бягам сутрин рано, както обещах по време на гонитбите във всички кръгове на училищния ад. Не зная дали ще се науча безразсъдно и умело да съблазнявам жените, ще скоча ли с парашут, ще напиша ли книга, ще мога ли поне да направя ремонт на мивката. Не знам!

Но независимо от всички промени, които станаха с мен, знам само едно – ще остана човек. Промених се, но и останах себе си. Направих подвиг със собствените си ръце. Макар че не се издигнах в професията си – имам ръце, крака и вече знам колко струвам. Това е „опорната точка”, от която мога да преобърна света.

И ще го направя.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВА

Тези предизвикателства са дело на Спасимир Игнатов, автор на книгата-игра „Да намриш дракон“ от брой 2 на сборника „призвание Герой“

☐ **Пинчер** – нинджа – завърши играта с поне 23 точки Живот.

☐ **Здравен министър** – убий медицинска сестра.

☐ **Каспаров** – реши успешно шахматна задача.

☐ **Разузнавач** – срещни се с поне шестима, които не са заразени преди да излезеш от училището.

☐ **Клинт Истууд** – застреляй някой.

☐ **Тунинг маниак** – ъпгрейдни Оръжие.

☐ **Зерг** – превземи етаж.

☐ **Книжно момиче** – реши загадката в библиотеката.

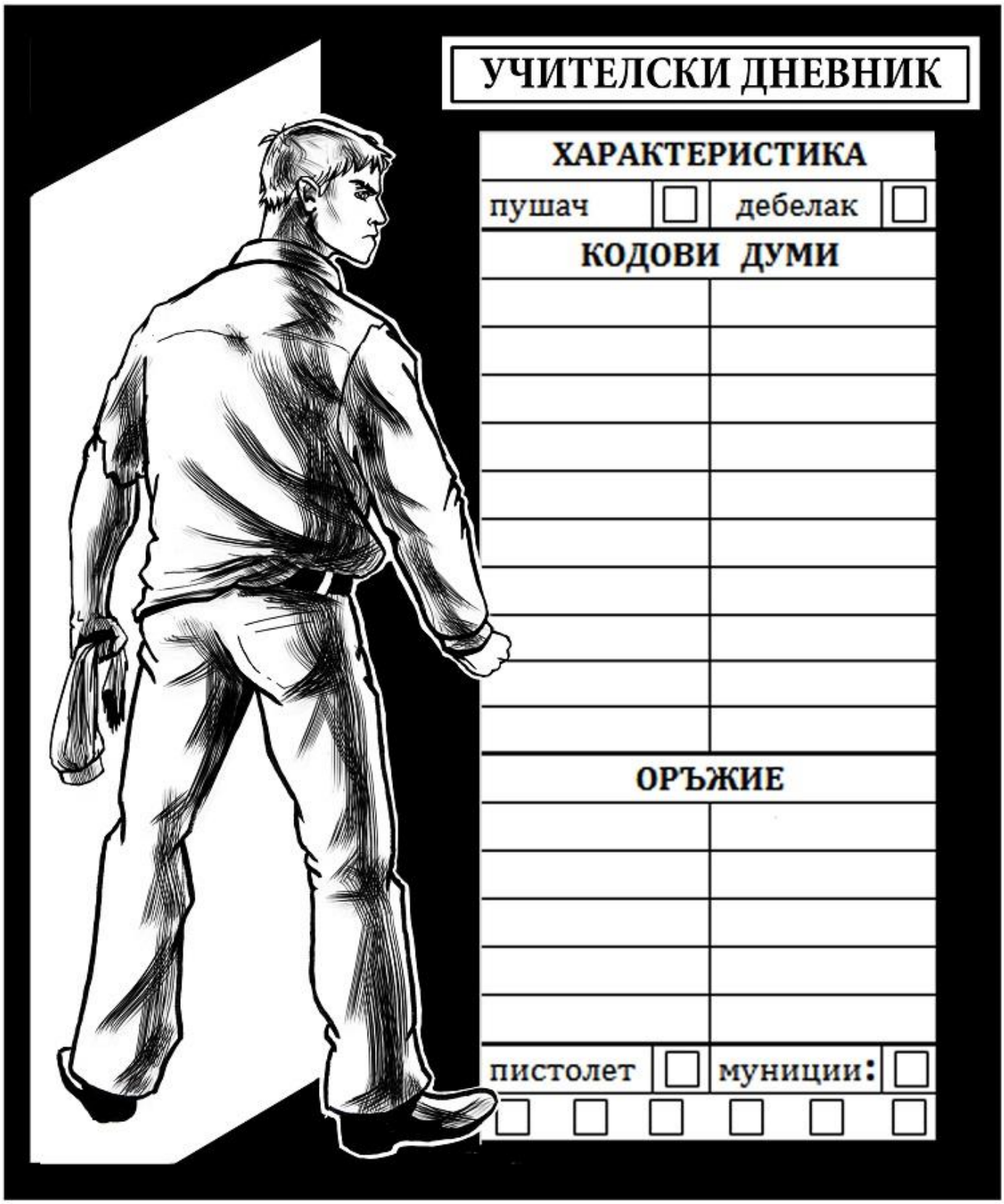
УЧИТЕЛСКИ ДНЕВНИК
ХАРАКТЕРИСТИКА
пушач
дебелак
КОДОВИ ДУМИ
ОРЪЖИЕ
пистолет
муниции:

ТЪРСЕТЕ! ТЪРСЕТЕ! ТЪРСЕТЕ!

Книгите-игри от поредицата „Призвание герой представя“:

„Съновидение”, от Емануел Керо

Търсете книга 1 от поредицата „Призвание герой представя"! Най-добрата френска книга-игра за 2010 г.! Едно интерактивно хорър приключение, вдъхновено от книгите на Хауърд Лъвкрафт и Стивън Кинг!

„Герои”, от Ерик Берт

Търсете книга 3 от поредицата „Призвание герой представя"! Илдре е прокълната земя, в която бродят вампири, върколаци, вещици и демони. Дори и най-могъщият герой не би могъл да се пребори сам със Злото на това забравено от боговете място. Дори дванадесет опитни авантюристи не биха се справили сами. Ако зад тях обаче застане мъдър водач, който да ги напътства, да избира най-подходящите от тях за всяка задача и да координира действията им, може би Доброто все пак ще победи. Този водач си ТИ!

Избор измежду дванадесет уникални героя!

Иновативна схема на игра!

„Сред обръч от пясък и вода”, от Ромен Бодри

Търсете книга 4 от поредицата „Призвание герой представя"! Наричат те Мананувива и от деня на раждането ти са минали точно седемнадесет дъждовни сезона. Време е да спазиш традицията на племето си и да поемеш на пътешествие, което да бъде твоят ритуал за съзряване. Пирогата ти ще те отведе до тайнствен атол, където мистериозно племе може да те насочи в твоето търсене. Но готова ли си да платиш цената за това знание?

Новите книги-игри можеш да поръчаш на най-добри цени от www.LegacyOfKreya.com или да потърсиш в книжарниците!

Първата в България руска книга-игра!

Преодолей трите кръга на училищния ад в едно приключение, в което героят си ТИ!

Малък провинциален руски град се превръща в смъртоносен капан. Сутрешната мъгла, която го е обвила, не е обикновена. Учителят по история Константин Юриевич Сухов, сramежлив интелектуалец, си порка кротко, без да подозира, че днешният ден ще промени живота му завинаги.

ISBN 978-619-7160-03-1

Цена: ***6,99*** *лв.*